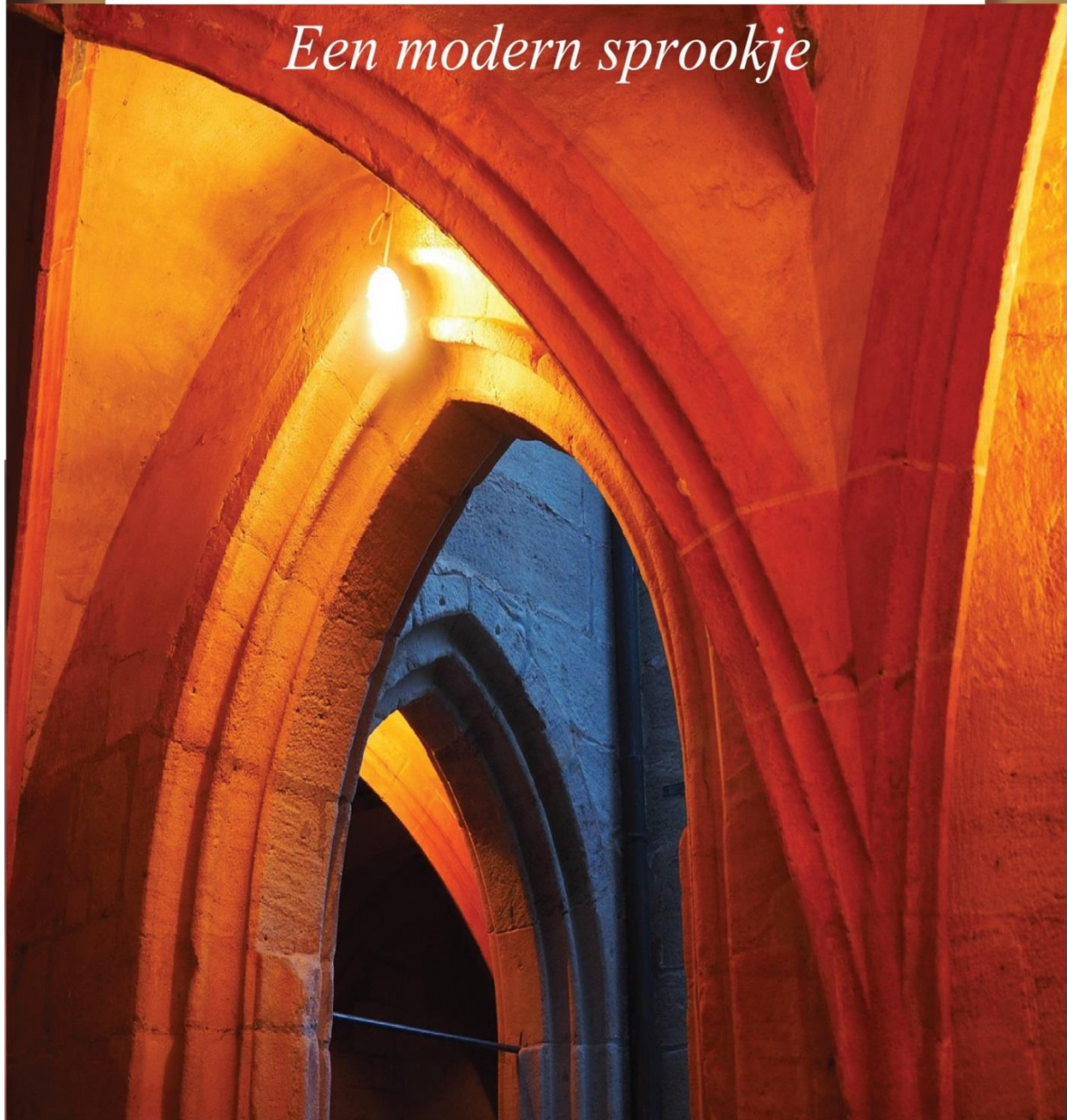

Het uitgewiste kind

Een modern sprookje

Joyce Beckker

Sarah Publications

Colofon

Derde uitgave, 4 mei 2020
© 2020 Joyce Beckker

Coverontwerp: Quick_master via Fiverr.com
Illustraties: Pixabay.com en Freeimages.com

Uitgever: Joyce Beckker
www.joycebeckker.nl

Het originele verhaal is samen met drie andere verhalen in 2007 als spiritueel roman in gedrukte vorm verschenen onder de naam 'Wonderlijke Tocht' (uitgever Free Musketeers). Voor deze sprookjesboekenreeks zijn alle vier delen bewerkt en als losse e-books uitgegeven.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

<i>Inleiding</i>	3
<i>Proloog</i>	4
<i>Brieven uit het verleden</i>	6
<i>Tussen hoop en vrees</i>	8
<i>Een verwarde geest</i>	19
<i>De wijsheid der planeten</i>	25
<i>Een wankel heden</i>	33
<i>Het licht van het verleden</i>	39
<i>Het uitgewiste kind</i>	45
<i>Het zaad van angst</i>	52
<i>Het laatste puzzelstukje</i>	57
<i>Leven zonder garanties</i>	60
<i>Verzwegen woorden van weleer</i>	64
<i>De grootse waarheid</i>	72
<i>Inspiratiebronnen</i>	76

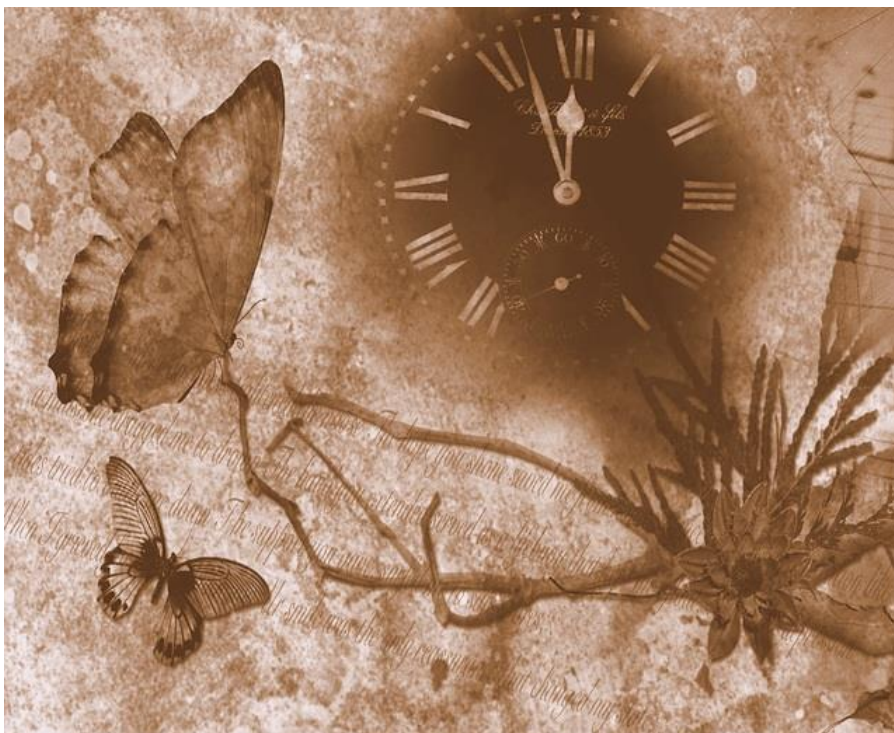
Inleiding

Er was eens een vrouw, Sofia genaamd, die een succesvol debuutroman had geschreven. Hiermee was ze zelfs hoog op Oprah's Book Club list beland. In de samenleving waarin ze leefde, was haar verhaal als een bom ingeslagen. Ze schroomde namelijk niet om lastige issues aan te kaarten, die velen liever onbesproken lieten.

Zo schreef Sofia over het onverwerkt wegstoppen van haar miskramen. Over haar dreigende echtscheiding, fobieën die ze ontwikkelde en destructieve schuldgevoelens. Maar bovenal over haar tragische relatie met haar moeder en een weggestopt familiegeheim. Door haar verleden beter te begrijpen, kwam Sofia erachter dat het uitgewiste kind in haar leven meerdere gezichten kende.

Alhoewel Sofia haar verleden succesvol had getransformeerd tot een leven vol overvloed, wilde ze toch graag alsnog haar verhaal vertellen. Dit om anderen, die in soortgelijke situaties verkeerden, handvatten te geven om zichzelf te helen. Zodat ook zij konden uitgroeien tot de beste versie van zichzelf.

Dit is haar verhaal...

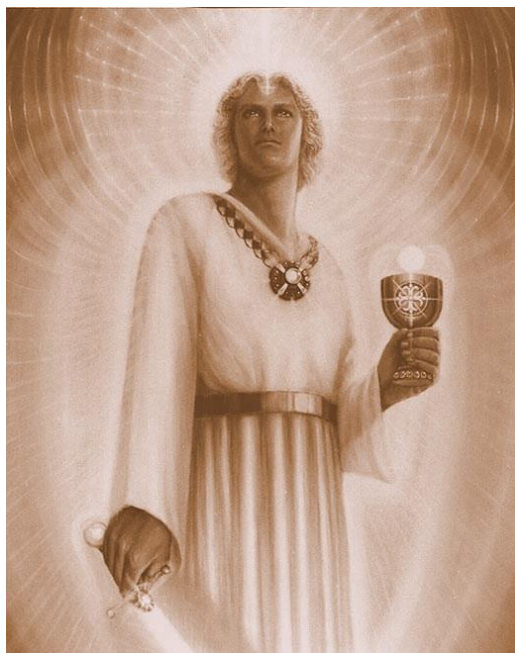

Proloog

*Wij zijn als vermoeide pelgrims,
dwalend door een innerlijke doolhof
op zoek naar ons geluk.
Onze tocht duurt voort
totdat we de weg van ons verleden
definitief de rug toekeren.
En we leren te leven,
te dansen en te zingen,
op het eeuwige pad
van het NU.*

Het is een inktzwarte nacht. De wereld ligt op één oor. Vanuit de hemel daalt een lichtwezen neer op de aarde. Hij heeft een belangrijke boodschap van God. Een boodschap die de mensheid op weg helpt bij haar zoektocht naar vrede.

En zo verschijnt in alle windstreken aartsengel Michaël in de droom van eenieder wiens levenspad versperd lijkt door innerlijke strijd. Hij spreekt tot hen over de belofte van God; de waarlijke belofte om over ieders duistere bestaan een helder licht te laten schijnen.

'God nodigt jou uit in een van zijn woningen. In dit klooster, diep verscholen op een vulkanisch eiland, zijn alle wereldse geluiden gedempt. In deze goddelijke stilte zal hij via zijn boodschappers tot jou spreken, op het niveau waarop jij je bevindt. Je zult samen met je geestelijke begeleiders reizen naar een diep vroeger, daar waar je karmische zaad is ontkiemd.

Om het klooster te bereiken heb je geen plattegrond nodig. Luister enkel naar mijn aanwijzingen die zich diep in je zullen ontvouwen. Het wordt een barre tocht maar schuw die niet. God geeft je kracht en wijst je de weg langs woeste golven en immense rotsen.

Wandel door, stap voor stap, totdat voorbij de steile richels de nevelen voor jouw aanblik zullen oplossen en de contouren van het klooster zichtbaar worden. Loop onbevreesd de poort binnen. Weet dan wat je reisdoel is. God zal je ontvangen met open armen.'

De wereld ontwaakt en de meeste mensen kiezen ervoor hun droom te vergeten. Bij vier mensen is echter een innerlijke vonk aangewakkerd. In al hun wijsheid weten zij dat de vonk door de adem van God zich weldra zal uitbreiden tot een vlammenzee. Een oceaan van licht die tot in de diepste spelonken van hun getergde zielen zal doordringen om daar heling te schenken.

Deze pelgrims gaan op weg. Op weg naar zichzelf, op weg naar God. Zo ook Sofia. Zij begint op een lentemorgen haar wonderlijke tocht.

1. Brieven uit het verleden

*Jij, net als ieder ander,
verdient jouw onvoorwaardelijke liefde.*

Lieve moeder,

'Eén op de tien zwangerschappen verloopt fout. De natuur regelt dat zelf feilloos, een oorzaak valt nauwelijks te achterhalen. Die dingen gebeuren nou eenmaal ...' De gynaecoloog hield tijdens zijn praatje zijn blik strak op mijn dossier gericht.

Slechts flarden van zijn vervolgbetoog bereikten mij daarna nog. Zijn woorden leken te echoën in een bodemloze put. Zijn bewegende lippen vervaagden achter een regenbui van tranen. Wanhoopstranen, moeder...

'We keken er zo naar uit', hoorde ik Ed zachtjes zeggen. Uiteraard begreep die arts dat volkomen. Op zakelijke toon vervolgde hij dat ik de volgende morgen gecuretteerd moest worden. Maar vanzelfsprekend leefde hij met ons mee en beseftte hij dat deze hele kwestie toch wel bijzonder vervelend voor ons was.

Terwijl hij alvast zijn bureaulade afsloot, zag ik zijn ongeduldige ogen naar zijn Rolex glijden die hem ongetwijfeld duidelijk maakte dat vrouwlief thuis de sherryglazen aan het vullen was.

Met trillende handen vouwt Sofia de brief weer dubbel en schuift ze hem in de bundel op haar schoot. Haar gedachten vliegen terug naar het moment waarop ze haar bagage voor haar pelgrimstocht verzamelde. Het was aartsengel Michaël die haar had ingefluisterd de brieven mee te nemen op haar pelgrimstocht naar het mystieke klooster.

Terwijl Sofia haar spieren oprekt, worden de ankers opgelicht en beginnen de motoren te ronken. Tuffend komt de passagiersboot op gang. Naarmate de haven steeds verder inkrimpt, verdrijft de vroege ochtendzon definitief de zwoele nacht.

2. Tussen hoop en vrees

*Vrijheid betekent verantwoordelijkheid;
daarom zijn de meeste mensen er bang voor.*

Lieve moeder,

Moederziel alleen, zo voelde ik me nadat ik moeizaam was ontwaakt uit de narcose. Het besef sloeg vervolgens in als een bom: ik was mijn kind, jouw kleinkind, kwijt. Terwijl ik aan de andere kant van de muur babygehuil hoorde, zag ik door de geopende deur op de gang een jonge moeder in een rolstoel passeren, haar pasgeborene teder in de armen gedrukt. Ze werd langzaam voortgeduwd door de kersverse oma.

En ik realiseerde me dat de belichaming van gemiste kansen uit mijn leven zich zojuist aan mij had aangediend. Ik heb je wederom teleurgesteld moeder, en dat spijt me zo. Ik voel me nu leeg, helemaal leeg. Verdriet noch woede kan ik meer opbrengen. Ik zweef door een emotioneel niemandsland.

Lieve moeder,

Ed is boos op me. Hij vindt dat ik onderhand mijn normale leventje weer moet oppakken. Heeft hij gelijk? Is het zo irreëel dat ik nog bijna dagelijks over mijn verdriet begin? Dat ik mijn kind nog niet wil en kan missen?

Volgens Ed praat ik mezelf een fobie aan. Langzaam maar zeker heb ik namelijk een extra zintuig ontwikkeld dat zwangere vrouwen en pas bevallen moeders feilloos registreert. Ik probeer dan erachter te komen hoe oud die persoon precies is, hoe lang de zwangerschap al duurt of wanneer de bevalling was. Echt, het is bijna een obsessie.

Vervolgens bereken ik zo precies mogelijk hun leeftijd tijdens de conceptie, meet die af aan die van mij en maak een kansberekening voor mezelf die iedere wetenschappelijke grondslag mist.

En of die vrouwen nu op straat lopen, op televisie verschijnen, in de wachtkamer van de tandarts zitten of zelfs alleen maar bestaan van horen zeggen; leeftijden wil ik (het liefst in maanden en dagen), alleen dát telt.

En dan ineens is er ook die enorme angst wanneer Ed avond- of nachtdiensten draait. Vóór de miskraam was het zo gewoon dat hij op een bepaald tijdstip thuiskwam. Nu is ook dat niet meer zo vanzelfsprekend. Wie zegt namelijk dát hij wel thuiskomt??

Hij kan tijdens een achtervolging wel een verkeersongeluk hebben gehad, of bij een aanhouding gewond zijn geraakt, of er gewoon vandoor zijn gegaan. Er is zo genoeg van hebben dat z'n vrouw zit te jammeren om iets dat er niet meer is. Hij gaf het zelf al aan dat ik me sterker moet opstellen, dat ik de misère achter me moet laten, dat het leven doorgaat.

Het is nu elf minuten voor twaalf. Als Ed na zijn dienst meteen naar huis komt, hoor ik de voordeur over precies 37 minuten dichtslaan. Zo niet ... De angst bonkt in mijn keel, m'n lichaam zwelt bij iedere inademing gespannen aan. Laat hem in godsnaam thuiskomen ...

Lieve moeder,

36.9 – 36.9 – 36.9 - 36.6 ... 37.3! Hadden jullie die vroeger ook, van die temperatuurkaarten? Ik word er soms helemaal melig van om iedere ochtend mijn lichaamstemperatuur te moeten noteren. Na het ontwaken eerst het staafje in of onder het daarvoor bestemde lichaamsdeel manoeuvreren en na de pieptoon is het oordeel geveld.

Daarna de uitslag in het vragende hokje noteren en voilà, we hebben een schitterend overzicht van mijn biologische huishouding. Was jouw curve vroeger ook zo constant, moeder?

Deze week verliep weer precies hetzelfde als vorige maand: 36.9, 36.9, 36.9 en vandaag 36.6. Morgen dus wellicht 37.3?

Ed kan weer in de aanslag. Cavalerie te paard! Trompetgeschal! Spermatroepen vallen de eizone binnen. En weet je wat nu zo merkwaardig is aan dit Strategospel? Pas na zo'n twee weken weet de legerleiding of de missie geslaagd is dan wel vruchteloos is gebleven.

Indien in de strijd voortijdig bloed vloeit, zeg maar, zullen de troepen zich zo'n veertien dagen later hergroeperen om daarna opnieuw de Zaadmaarschalk te volgen. En dat gaat zo maar door; maand in, maand uit. Een kind krijg ik ervan, bij wijze van spreken dan ...

Lieve moeder,

De dagen kruipen als een aardworm in mul zand voorbij. Kronkelend, me in vele bochten wringend, baan ik me 's ochtends een eenzame weg door de nutteloze dagen die uiteindelijk leiden tot de dug-out van de duisternis. Ik zit gevangen in een cirkel met doorzichtige wanden waardoor ik de wereld wel zie, maar er niet aan kan deelnemen.

Ik zie de mensen wel lopen, praten, lachen, maar ze zijn onbereikbaar. Langzaam maar zeker verandert mijn omgeving in een hologram dat wijkt en van vorm verandert zodra ik het nader. De wereld is ongrijpbaar geworden ...

Lieve moeder,

Vanmiddag, na mijn werk, vond ik op de deurmat thuis een berichtje dat op het postkantoor een pakket voor me klaar lag. Onderweg ernaartoe zag ik gelukkig maar één zwangere. Ze was zo te zien halverwege de twintig en op driekwart van de zwangerschap. Geen gunstige berekening voor mij dus ...

Nadat ik de kaart aan de balie had afgegeven, opende de medewerker met een brede grijns het doorgeefluik. In mijn handen kreeg ik een felgekleurde doos gedrukt met aan weerskanten de afbeelding van een berenkop. Eronder las ik in feestelijke letters: "Proficiat, de Babydoos voor u".

Ik stond vastgenageld aan de grond en ademloos naar die doos te staren. Het zweet brak me uit. In mijn rug voelde ik de priemende ogen van de overige klanten. Ik wilde weglopen maar was vastgevroren aan de vloer.

En weet je wat er toen gebeurde moeder? Mijn gedachten flitsten naar Julie Andrews, jouw favoriete musicalster, die in deze situatie vast zou gaan dansen of zingen. De hele cast van 'The Sound of Music' verscheen even later voor het loket en zong en danste vrolijk het 'Doremi'.

Toen verschenen weer de roerloze echobeelden in mijn hoofd waarna mijn ogen vochtig werden. 'Dat n  it!', schreeuwde mijn verstand. Met een ruk trok ik mijn voet los. Naar buiten moest ik. Als vanzelf toverde ik een glimlach op mijn lippen. De klanten lachten terug. Vertederd, meevoelend.

Eenmaal buiten rende ik naar huis. Onderweg overwoog ik die doos bij het huisvuil langs de straat te zetten. Maar ik kon het gewoonweg niet, hij behoorde immers mijn kind toe. Zeven maanden dus, berekende mijn verstand.

Zeven maanden zou ik nu zwanger zijn. Mijn kind zou nu levensvatbaar zijn. Maar het mocht niet leven, ik heb gefaald.

Inmiddels blijft de beer op de doos in een hoek van de kamer me nietsvermoedend toelachen. Wie zwanger raakt, wordt geacht negen maanden later te bevallen. Voor de commercie bestaan nu eenmaal geen verliezers ... En dat doet pijn, moeder.

Lieve moeder,

Wat kan het leven toch drastisch veranderen. En werkelijk van het ene op het andere moment. Eerst toont het z'n duistere zijde met al z'n scherpe kantjes en onzichtbare valkuilen, vervolgens draait het zo'n 180 graden en verschijnen de geluiskansen.

Ik proef weer hoop, blijdschap en saamhorigheid met Ed. We hebben een brug geslagen over de gapende kloof die tussen ons was ontstaan. We krijgen immers samen een kind. Jawel, ik ben weer zwanger moeder!

Lieve moeder,

Na de aanvankelijke euforie heeft ook nu de twijfel weer volop toegeslagen. Verloopt deze zwangerschap wél goed? Wordt ons kind straks blij en tevreden met de kleine dingen van het leven?

Kunnen Ed en ik bijvoorbeeld onze kleine spruit attent maken op dat korte geluksgevoel dat je overspoelt bij een knipoog, regen op je snuit, een bibberneuskonijn of iemand met een verkeerde sok aan?

En zal ons kind saamhorigheid ervaren bij het aansteken van de olielamp op een winteravond of bij het inhaleren van de zilte geur van een dampende stampot op tafel?

Want het zijn toch juist die kleine momenten die je moet uitbuiten door ze twintig keer te vermenigvuldigen en op te slaan voor de rottige momenten. Want die komen er in overvloed, gegarandeerd!

Vragen, vragen, vragen. Alle antwoorden liggen nu nog open. De avontuurlijke reis door opvoedland zal eerst begonnen mogen worden. Zonder annuleringsverzekering maar met heel veel toewijding en liefde in de handbagage.

Je oogst wat je zaait en dus zullen we gedurende heel wat regenseizoenen de opvoeding van de juiste voedingsstoffen mogen voorzien.

Toch zou ik zo af en toe best willen dat ik de juiste antwoorden op al mijn vragen alvast kon programmeren in de software van Vadertje Tijd. Want soms ben ik bang. Héél erg bang ...

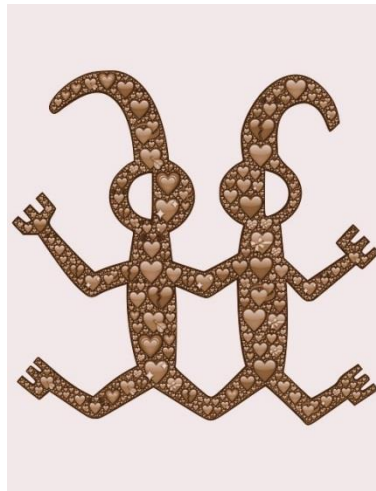
Lieve moeder,

Het is nu kwart over één 's nachts. Ed slaapt net. Morgen belooft het een spannende dag te worden. Om half elf hebben we een afspraak in het ziekenhuis voor de eerste echo. En alhoewel alles goed aanvoelt, gieren de zenuwen toch door mijn keel. Zelfs de lucht die ik inadem is zwanger. Zwanger van onzekerheid en vrees dat het noodlot weer zal toeslaan ...

Lieve moeder,

... Ongelooflijk, wie had dat ooit gedacht? Ik ben zwanger van een tweeling! Niet één, maar twee baby's groeien in mijn baarmoeder. Denk je eerst helemaal niet zwanger te kunnen worden, en dan ...

Ed en ik kunnen onze blijdschap haast niet op. De wereld lacht me weer toe, ik word er weer in toegelaten. De afzondering ligt achter me. Ik ben uit de isoleercel ontsnapt om deel te nemen aan het leven. Ik huil en lach tegelijk. Ik lééf, en hoe ...

Lieve moeder,

De zwangerschap duurt vandaag al 9 weken en 3 dagen. Nog 2 weken, 4 dagen en 3,5 uur tot het volgende bezoek aan het ziekenhuis. Het verloopt niet meer zo vlotjes als aanvankelijk. De hoerastemming slaat langzaam maar zeker om in een meer realistische beeldvorming. Het verkrampte gevoel van onzekerheid zwelt steeds meer aan.

Morgen is de zwangerschap net zo oud als de vorige in totaal heeft geduurd. Maar nu heb ik twee baby's in de buik. Een dubbele verantwoordelijkheid, omgeven door een flinterdun zelfbewustzijn ...

Lieve moeder,

Twaalf weken op de kop af. Morgen naar het ziekenhuis, eindelijk ... En morgenavond uit eten. Om te vieren dat we weer wat te vieren hebben, vindt Ed. Mijn kinderen liggen heel rustig in mijn baarmoeder. Daar wil ik ze nog zo'n zes maanden koesteren en beschermen. Ze laten groeien tot het moment gekomen is dat ze het levenslicht zullen aanschouwen ...

Lieve moeder,

De beslissing is gevallen. Morgenochtend om acht uur moet ik in het ziekenhuis zijn. We hebben alles goed doorgesproken met de gynaecoloog. Dit is de beste optie, voor mij de enige optie.

Ed twijfelde nog even. Na vier lange dagen van wurgende onzekerheid, onderzoeken en evaluaties, wilde hij aanvankelijk ingaan op de mogelijkheid om me te laten opnemen. Om vervolgens te proberen via infusen en medicijnen de zwangerschap weer normaal te laten verlopen, om de ontspoorde trein weer op de rails te krijgen.

'Een vrij kleine kans, maar niet onmogelijk', luidde het medische oordeel. Begrijpelijk dat Ed iedere strohalp vastgrijpt. Er is immers vooralsnog geen sprake van een miskraam.

Maar de groeiachterstand is zó groot en de levenskansen zijn zó klein ... En ook al zouden mijn kinderen na een intensieve ziekenhuisbehandeling over een aantal maanden toch levend geboren worden, dan kan het haast niet anders zijn dan dat de ondertussen in grote doses toegediende medicijnen een negatieve invloed zullen hebben op hun welzijn, misschien wel hun hele leven lang.

O God, ik wil dolgraag kinderen en ik houd nu al zielsveel van mijn tweeling. Maar als de kans op een volwaardig bestaan zo minimaal is, dan maak ik nu voor hen de keuze om niet geboren te worden. Dit is een liefdesbesluit.

Ik kan me niet heugen dat ik ooit eerder voor zo'n moeilijke beslissing stond. Maar ik weet dat een curettage de enige juiste oplossing is. Voor de kinderen zelf, maar ook voor Ed en mij.

Van slapen komt nu niets meer, wil ik ook niet eens. Want ieder uur dat ik mijn tweeling nog bij me draag, moet een speciaal moment zijn. Momenten vervuld van liefde, respect en toch ook dankbaarheid.

Want zij hebben me weer hoop gegeven, vertrouwen in een leven dat het waard is geleefd te worden. En ook al zal dat gevoel na vannacht helemaal oplossen, nu ervaar ik het als de enige en volle waarheid.

Deze afscheidsbrief heb ik zojuist aan mijn kinderen geschreven, moeder. Zodat de magie van deze nacht niet zal vervliegen en dit rijke gevoel van pure moederliefde bewaard blijft. Voor altijd.

Aan mijn allerliefste kinderen,

Piepklein, en toch al compleet. Jullie hoefden alleen nog maar te groeien, maar glippen nu al weg uit het leven, langzaam maar zeker. Morgen staat ons afscheid gepland.

Lang hebben we op kinderen gewacht en uiteindelijk zijn jullie ontstaan uit onze liefde. Maar jullie mogen die liefde niet ervaren. Nooit zullen we de kleur van elkaars ogen weten. Het mag niet zo zijn.

Maar jullie blijven wel voor altijd onze kinderen. Samen met het broertje of zusje dat eerder ook al niet geboren mocht worden.

Hij of zij werd ons ontnomen, zonder overleg, zonder bedenktijd, zonder afscheid. Jullie laten we gaan zoals jullie gekomen zijn; in volle vrijheid.

Ik houd van jullie, voor eeuwig ...

Jullie dankbare mama

Afscheid... wederom. Hoe vaak nog moeder ...?

Lieve moeder,

De ziekenhuisgangen leken onwerkelijk lang toen ik naar de operatiekamer werd gereden. Op mijn netvlies verscheen actrice Meryl Streep die op dat ijzige station door een nazi gedwongen werd de keuze te maken tussen haar zoon en dochter.

Het ene kind mocht leven, het andere niet. 'Sophie's choice', het ultieme drama van mijn naamgenote over een verplichte keuze tussen leven en dood. Een keuze zonder enig gewin, een keuze doordrenkt van onmenselijk leed.

Ik belandde weer in het doolhof van gemengde gevoelens toen ik uit de narcose ontwaakte en ik me realiseerde hoe definitief en onomkeerbaar de situatie was. De tweeling had me verlaten.

Moest ik huilen, moest ik opgelucht zijn of misschien wel woedend worden? Ik wist het niet meer. Ik was lamgeslagen, moeder. Mijn hart wilde het uitschreeuwen, maar mijn verstand hield me in bedwang.

3. Een verwarde geest

*De oorlog in jezelf,
treft ook je geliefden.*

Terwijl Sofia op de golven van haar verleden drijft, vaart het schip op volle zee. De ochtendzon beschijnt haar gebronsde huid en de zeewind speelt met haar kastanjebruine haren. Met bedroefde ogen ontvouwt de pelgrim haar zoveelste brief.

Lieve moeder,

De dagen nemen steeds meer een loopje met me. Het witte tapijt dat vannacht is neergestreken, suggereert een verlichte dag. Maar de praktijk blijkt weer even duister als altijd. De televisie staat 's ochtends vroeg al aan.

Alle geluiden zijn me dierbaar, zolang ik de oorverdovende stilte maar niet hoeft te ervaren. En 's middags kijk ik naar Oprah. Om vier uur, vaste prik.

Ed heeft me voor mijn verjaardag een Golden Retriever pup gegeven. Het teefje is heel lief en aandoenlijk, maar vergt veel aandacht en zorg.

Precies de dingen die ik liever mijn kinderen zou schenken. Maar kinderen komen er definitief niet, moeder.

De ziekenhuisuitslagen van vorige week zijn onverbiddelijk en onherroepelijk. Mijn belofte aan jou voor een kleinkind moet ik definitief intrekken, maar je zult wellicht niet anders hebben verwacht ...

De wallen onder mijn ogen tekenen mijn gezicht steeds meer. In bed laten mijn chaotische gedachten me maar niet met rust, waardoor ik overdag meer en meer verward raak. Mijn werkelijkheid lijkt langzaamaan te vervagen.

Vanmorgen, toen ik in de spiegel keek, staarde een klein meisje met smekende blik me aan. Het zwarte haar kort en steil, de wangen bol en bleek. Met twee betraande bruine ogen die wanhopig zochten naar een klein lichtpuntje geluk in haar beangstigende wereldje van kinderleed. Mijn hart sloeg over. Nog even en ik begin te hallucineren ...

Lieve moeder,

We zijn weer een aantal weken verder. De deurbel ging net, maar ik liet het weer begaan. Ik ben op de bank gebleven, buiten het gezichtsveld van de nieuwsgierige passant die door het keukenraam zo een blik naar binnen kan werpen. Het zal ook vast wel weer die buurvrouw van de overkant zijn geweest.

Ik vertrouw haar dus niet. Laatst bij de ingang van de supermarkt zag ik haar driftig in gesprek met die vrouw van de dierenkennel. Toen ik met een vol boodschappenwagentje het tweetal passeerde, schrokken ze. Alsof ze betraapt waren in hun samenzwering.

De volgende dag kwam de buurvrouw zogenaamd spontaan op visite. Ze probeerde me op slinkse wijze uit te horen en vertrok pas nadat ze uitgebreid de hond had geobserveerd. Eén plus één is twee. Dacht ze nou werkelijk dat ik haar niet in de gaten had?

Waarschijnlijk was het strijdplan om me uitspraken te ontlokken die belastend voor me uitpakken. Zodat ze, bij genoeg vergaard bewijsmateriaal, vandaag of morgen het beestje bij me weg kunnen halen.

In mijn ergste angstdromen overkwam het me al diverse keren. Een delegatie die het huis binnendringt en vervolgens de hond meeneemt en mij ontredderd en beroofd achterlaat.

Maar ik ben erop voorbereid! Ik heb ze wel in de gaten. Ik zal mijn hond beschermen, desnoods met mijn eigen leven. Laat ze de echte boeven oppakken, het stikt ervan, vraag maar aan Ed.

Lieve moeder,

Ik voelde me gisteren weer bekaf. Het volgeschoten fotorolletje van ons weekenduitstapje had ik teruggelegd op tafel, naast de lege fles wijn. De hond bleef maar aandacht vragen, ook nadat ik op Oprah had afgestemd. En dat terwijl het programma net ging over het verlies van een kind ...

O God, ze hadden het dus weer over mij. En mijn eigen hond belette mij de adviezen van Oprah en die psychologe te ontvangen. Het beest bleef maar piepen en me kopjes geven. Slechts fragmenten van de beeldbuis drongen nog tot me door. Woedend was ik. Terwijl de kamer begon te tolleren, suisden mijn oren en brak het zweet me uit.

Tijdens de reclamebreak pakte ik die teef stevig beet, maar haar ogen keken me triomfantelijk aan en op haar snuit verscheen een gemene glimlach. Ik schudde haar heen en weer om haar te doen stoppen, maar ze bleef maar de spot met me drijven.

Ik schreeuwde en waarschuwde haar met klem. Het beest schudde nog steeds van het lachen en dwong mij om met mijn rechterhand naar haar uit te halen. Al mijn frustratie en vermoeidheid vuurde ik op haar af. Furieus was ik. Ze vroeg er toch zelf om?

Het gepiep was inmiddels overgegaan in een hartstochtelijk janken. Het gesuis in mijn oren verminderde en met een groot gevoel van voldoening legde ik het dier stevig in haar mand. Nu klopte het tenminste weer. Ze had nu een goede reden om te janken ...

Toen ik mijn blik weer richting tv wendde, was Oprah's hoofd uit de beeldbuis gekomen. Ze keek me met strakke blik aan. 'What were you thinking?', vroeg ze waarna de eindtune werd ingezet. Ik ontwaakte uit mijn trance en realiseerde me wat er zich had afgespeeld.

Gebroken voelde ik me, ik had mijn hond mishandeld. Vertwijfeld haalde ik de doodsange pup uit haar mand en heb samen met het bevende beest zeker een uur lang op de bank gejangt. Het was dus zover, het haast onvermijdelijke was gebeurd.

Ik had net zo goed dood kunnen zijn, niemand die me nodig had. Vooral mijn eigen hond niet, die was veel beter af zonder mij. Kon ik er maar een eind aan maken. Maar ook daar was ik niet toe in staat. De vermoeidheid had me compleet verlamd.

Lieve moeder,

Vannacht zweefde ik boven alles en iedereen uit. De mensen op straat leken mieren die krioelend op weg waren naar hun zoveelste nutteloze bestemming. Om er maar bij te horen.

Alleen is maar alleen, alleen telt niet mee. Uit de bedrijven steeg de stank van vergaderkoorts op. Vanuit de huizen klonk het gerinkel van theelepeltjes die melodieus met de kopjes een fraaie symfonie componeerden: ta-ta-ta-ta ... Beethoven.

De vogels om me heen staarden verbaasd naar mijn lichaam. Niet behept met de techniek van het fladderen bleef ik immers toch zweven. Willoos liet ik me meevoeren met de windvlagen die uit alle windstreken opdoemden. Op zoek naar het antwoord op de vraag waar ik in godsnaam nog voor leefde. 'The answer is blowing in the wind', zong Bob Dylan al jaren geleden. Had hij toen eigenlijk ook vleugels, moeder?

De ruisende bladeren van de dikke eikenbomen spraken mij vermanende woorden toe. Wat deed ik hier boven terwijl daar beneden mijn leven lag? Kon ik dan geen lering trekken uit hun levenswijze? Zij stonden diepgeworteld in de aarde om daaruit alle levenskracht te putten die nodig was.

Om uit te groeien tot volwaardige schepselen der natuur. Ja, zij hadden recht van spreken. Zij hadden geïnvesteerd in hun levensproces en zich niet laten beïnvloeden door de kwade tijdgeesten.

Bij mijn geboorte zijn mijn lichaam en mijn geest een verschillende kant opgegaan. Verkeerde software is geleverd, wellicht ontbreekt er een chipje. Zo heb ik een yin yang ontwikkeld die lijdt aan evenwichtsstoornissen.

Ik ben de filosoof die momento mori verkondigt terwijl carpe diem geprogrammeerd staat. Ik ben de moeder die niet eens haar eigen kinderen kan baren. Ik ben de mislukte kans van de eeuw ...

4. De wijsheid der planeten

*Wat de kosmos ons ook influistert,
we houden altijd onze vrije keuze.*

Aan de horizon doemt vanuit de woelige zee een donkere rotspartij op. Krijssende meeuwen kondigen het vasteland aan. Er snelt een siddering door Sofia's vermoeide lijf. Weldra zal ze voet aan wal zetten en de laatste fase van haar tocht ingaan. De stapel brieven is inmiddels ver geslonken.

Lieve moeder,

Long time no see. Het is alweer bijna een jaar geleden dat ik jou voor het laatst schreef. Die tussentijd bleek nodig om uit mijn onwetendheid te ontwaken. Ik ben door een heel diep dal gegaan moeder. Lag psychisch helemaal in de kreukels.

Mijn steeds groeiende verdriet en pijn schermde ik geforceerd af om mijn innerlijk maar te kunnen overschreeuwen. Dwangmatig hield ik alles voor me. Ze zouden immers mijn hond weghalen en mij opbergen als ze weet hadden van al die oorlogen die in me woedden.

Lange tijd leefde ik niet meer mét maar náást Ed. Ieder voor zich manoeuvreerden we ons huwelijk door een mijnenveld. Met mijn pijn kon ik verder leven, met mijn schuldgevoel niet. Ik bevond me in een wereld met slechts een dunne scheidingswand naar de dood. Mijn gedachten creëerden een zelfmoordscenario. Ik zou de oversteek maken op de woensdagochtend dat Ed een internationale wapenconventie zou bijwonen.

Maar het liep anders. In mijn droom, een paar nachten voor de geplande datum, wandelde een oude man met een wandelstok uit de mistige bergen mij tegemoet. Hij droeg een bruin gewaad en sandalen. Zijn ogen straalden wijsheid uit.

Toen hij vlak voor mij stilstond schonk hij mij een warme glimlach. Vervolgens sprak hij indringende woorden. 'Weet dat jouw leven zinvol is. Herinner je wat jouw missie is. Alle antwoorden zullen zich aan jou openbaren.' Daarna draaide hij zich om en loste met zijn wandelstok weer op in de nevel.

Toen ik wakker werd voelde ik me helder, voor het eerst sinds lange tijd. Wonderlijk genoeg waren mijn depressieve gedachten sterk afgenomen, alsof de oude man me hiervan had verlost. Ik ving weer allerlei geluiden op nu het gesuis in mijn oren verdwenen leek. Ik zag weer scherp de contouren van mijn omgeving nu de waas voor mijn ogen was opgelost.

De woorden van de oude man bleven prominent aanwezig in mijn gedachten. Ik wilde meer dan ooit weten wat mijn levensdoel was en vroeg me af hoe ik aan antwoorden kon komen. Op dat moment viel de krant op de deurmat. Nadat ik die had gelezen en dichtgevouwen voelde ik een onrust. Een stemmetje binnen in me zei dat ik iets gemist had.

Ik sloeg de krant opnieuw open en las een klein berichtje met een aankondiging van een astrologiecursus. Zonder erover na te denken belde ik het telefoonnummer en gaf me op als deelnemer. Vervolgens besloot ik de hond uit te laten voor een extra lange ronde.

En tijdens die wandeling besepte ik nogmaals die ochtend dat ik verder wilde leven. Ik weet nog goed hoe de lucht verduisterde en de hemelsluizen zich openden. Die eerste druppels die zich via mijn haar een weg over mijn gezicht baanden, vormden dat innerlijke weten.

Ik kreeg het koud. Het was een sensationeel gevoel, mijn zintuigen leefden weer op. En in die ene seconde van die waarneming lag het besef dat ik weer een toekomst had. Ik mocht dus toch voortbestaan. Ik zou genezen.

Lieve moeder,

Ik ben net terug van de inleidingavond van de astrologie cursus. Verbluffend gewoon dat astrologie zo veel verrassende aspecten en onvermoede talenten van onszelf aan het daglicht brengt.

Aan de andere kant kunnen er volgens de astroloog aan de hand van je horoscoop geen absolute uitspraken of voorspellingen worden gedaan, bijvoorbeeld over toekomstige ziektes en sterfte. Dat ligt kennelijk vooral aan ons vermogen om altijd onze eigen keuzes te maken en bepaalde aspecten van onze aangeboren aanleg bij te schaven.

Typisch eigenlijk dat veel mensen nog steeds grote weerstand ervaren tegen de natuurlijke krachten die ons leven mede inkleuren. Want mensen hebben volgens de astroloog altijd al naar de hemel gekeken om uit de bewegingen van de hemellichamen de 'Wil der Goden' af te lezen. Deze kosmische kennis werd in de oudheid al door heersers gebruikt om te bepalen wanneer het de beste periode was om oorlog te voeren.

Maar ook tegenwoordig is het kennelijk in verschillende culturen de gewoonste zaak van de wereld om een astroloog te raadplegen bij belangrijke zakelijke en persoonlijke beslissingen. Heel boeiend allemaal. Vanaf de volgende keer gaat de astroloog onze geboortehoroscopen duiden, te beginnen met de Zon. Deze legt de kerneigenschappen van je diepste 'ik' bloot. Het zal me benieuwen ...

Lieve moeder,

Houd je vast. Mijn Zon (mijn 'ik') is gesitueerd in mijn eerste huis (het gebied dat staat voor mijn optreden naar buiten toe en mijn natuurlijke levenshouding). Bovendien maakt mijn Zon een conjunctie (samenstand van planeten) met de ascendant. De ascendant geeft aan hoe je overkomt op anderen, wat jij aan anderen wilt laten zien en hoe jij behandeld wilt worden.

Wat denk je daarvan? Volgens de astroloog betekent dit dat ik, en ik citeer hem letterlijk, 'een krachtige wil en een sterk zelfbewustzijn heb, buitengewoon individualistisch en ambitieus ben en in staat meester te worden over mezelf en mijn omgeving'.

Omdat ik mezelf hier dus helemaal niet in herkende, legde de astroloog mij uit dat ik deze potenties in me heb en dat het aan mij is om ze te ontwikkelen. Of niet natuurlijk, want lang leve de vrije wil. Toch is er volgens de astroloog ook een schaduwkant aan deze conjunctie. Zo zou ik mogelijkermits moeite hebben mijn ware aard te tonen en me verschuilen achter een masker. Het zal wel.

Maar dat was nog lang niet alles. Omdat mijn Zon op het moment van mijn geboorte in het waterteken Kreeft stond, is dat mijn sterrenbeeld. In combinatie met allerlei andere planetenstanden in mijn horoscoop houdt dit voor mij in dat ik extreem gevoelig kan zijn en mijn veiligheid zoek in eenzaamheid. Hier heeft hij natuurlijk weer gelijk in, nietwaar?

Een kreeft is namelijk kwetsbaar en week van binnen en gepantserd van buiten. Hierdoor kunnen kreeften in het uiterste geval zodanig verharderen dat zowel zijzelf als hun omgeving hun binnenste nog nauwelijks kunnen bereiken.

Daarnaast schijn ik tegenstellingen in me te hebben; dan weer sterk als een reus, dan weer zwak als een ziek kind. De ene keer vriendelijk en openhartig, de andere keer melancholiek en afstandelijk. Ook daar slaat hij de spijker op de kop.

Wat me toch wat bedroefd stemde was mijn kennelijke fysieke en psychische kwetsbaarheid en mijn diepgewortelde verantwoordelijkheidsgevoel ten opzichte van anderen. Helemaal schrok ik toen hij zei dat ik de neiging had tot stemmingen en intolerantie. Hier mocht ik zeker naar kijken van hem. Hij moest eens weten ...

Maar niet getreurd; gelukkig maakt mijn Zon ook een driehoeksaspect met Jupiter, de planeet van de groeimogelijkheden. In mijn geboortehoroscoop betekent dit dat ik enthousiast kan filosoferen, dat ik nooit volledig uit het veld ben geslagen en dat ik een vooruitziende blik heb, een profetisch inzicht noemde hij het.

Nou moeder, ik ben weer heel wat meer over mezelf te weten gekomen. Als Ed dit hoort, zal hij zijn wenkbrauwen wel weer fronsen.

Lieve moeder,

Vandaag voel ik me niet zo goed. Ik had vannacht dan ook zo'n vreemde droom waarin jij voorkwam. Het was een vrouw die ik niet herkende, maar waarvan ik wist dat jij het was. Ik kan me ook zo weinig van je herinneren moeder. Wie was jij nou eigenlijk?

Gisteren kwam op de astrologie cursus de Maan aan bod, de vrouwelijke planeet die het licht van de mannelijke Zon spiegelt. De astroloog legde uit dat de Maan veel vertelt over onze houding tegenover ons eigen verleden evenals over de relatie met onze moeder.

Toen hij mijn horoscoop erbij pakte, vertelde hij me dat mijn Maan in het vierde huis staat. Dit huis vertegenwoordigt mijn verleden, mijn wortels, mijn identiteitsgevoel en mijn moeder, jou dus. De duiding luidde dat ik geen geluk vind zonder een zinvol thuisleven.

Omdat mijn Maan ook in Weegschaal staat, praat ik graag over gevoelens maar durf ik die niet ongecensureerd te uiten. Hiernaast ben ik gevoelig voor de houding en reacties van anderen en zoek ik naar goedkeuring, jouw goedkeuring moeder. Ook hier naderde de astroloog mijn realiteit heel dicht.

Maar mijn stemming werd definitief gedrukt toen hij zei dat mijn Maan een vierkantaspect (strijd tussen planeten) maakt met Saturnus, de levensleraar. Over het algemeen veroorzaakt dit aspect gevoelsmatige geremdheid en moeite om zich emotioneel te uiten.

Volgens de astroloog houdt dit voor mij specifiek melancholie en droefheid in evenals een sombere kijk op het leven. Ook zou ik gebukt gaan onder een moedercomplex en remmingen uit mijn kinderjaren.

Omdat ik de neiging heb me door het verleden gevangen te laten houden, belemmeren kwellende herinneringen me om het geluk in het Nu te zoeken. Dit alles kan leiden tot verbittering en een martelaarscomplex, zei hij.

Het positieve van dit aspect is kennelijk dat het prikkelt tot actie en ontwikkeling. De rusteloosheid die dit aspect met zich mee brengt dwingt je min of meer om met het probleem bezig te zijn.

Ondanks zijn moeilijkheden is het toch geen slecht aspect. Het biedt door zijn energie en kracht en door het zoeken ten gevolge van de innerlijke onrust, ook veel mogelijkheden.

Het was volgens de astroloog dan ook wenselijk dat ik een positief zelfbeeld leer op te bouwen zodat het vierkantaspect kan leiden tot grootse prestaties en talenten.

Tja, makkelijker gezegd dan gedaan. Ik voel dat het allemaal best waar kan zijn. Maar door mijn ontbrekende herinneringen aan jou kan ik het maar niet plaatsen. De astroloog kan dan wel mijn horoscoop duiden, maar ik kan datzelfde niet doen met mijn verleden.

Na de uitleg kregen we de mogelijkheid ons in te schrijven voor een planetenmeditatie naar keuze. Op advies van de astroloog heb ik gekozen voor de Maanmeditatie. Deze zou volgens hem heel belangrijk kunnen zijn voor mij. Ik hoop 't, ik verlang onderhand naar antwoorden. Antwoorden die jij, door jouw dood, mij schuldig bent gebleven.

Lieve moeder,

Dit is wat bij mij naar boven kwam tijdens de Maanmeditatie.

... Met getergde ziel lig ik aan de rand van een donker meer. Lenteblederen boven mij ruisen een vredig lied, maar kunnen het leed in mij niet verjagen. Wankelend stap ik in een roeiboot en laat me door de onrustige golven meevoeren.

Weg, naar een ver afgelegen verte. Ik drijf naar een smalle rivier waarna de wind mij leidt naar een verscholen eiland.

Aan de oever aangekomen, komt een glimlachende vrouw in een blauwpaars, satijnen gewaad met gespreide armen mijn kant op. Haar prachtige gouden haren deinen mee met haar ritmische tred. Op haar hoofd draagt zij een kroontje van fleurige bloemen.

Ik ken deze vrouw. Zij heeft mij al zo vaak troost gegeven. Als ze voor me staat, omhelst ze me liefdevol. Mijn leed lost op in haar zachte armen. Zo veilig heb ik me nog nooit gevoeld.

Samen lopen we naar een houten huis dat een koesterende sfeer uitademt. Hier eten we een broodmaaltijd. We genieten van de wonderschone eenvoud van het voedsel en de drank. Praten doen we nauwelijks, woorden kunnen niets toevoegen aan mijn gelukzaligheid.

Na de maaltijd kruip ik in een knusse bedstee en geef me over aan een diepe, vredige slaap. Als ik helemaal uitgerust ontwaak, leidt de vrouw me weer naar de boot waar ze liefdevol afscheid van me wil nemen.

Maar...ik wil helemaal niet weg. Ik wil deze vrouw niet achterlaten. We behoren altijd samen te zijn. Maar de wind drijft mij weg van haar. Resoluut, zonder enig mededogen, steeds verder de rivier op. Ze zwaait naar me totdat ze niet meer is dan een stipje aan de horizon. Ik huil en voel me godverlaten alleen.

De schoonheid van de natuur lijkt verdronken in mijn tranenvloed. Nooit eerder heeft eenzaamheid aan mij zo'n dankbare prooi gehad. Aan de oever van het meer strompel ik het bootje uit. Verslagen en verlaten. Ik stort mij ter aarde en ween de hele nacht door. Roepend om en verlangend naar de moederfiguur die uiteindelijk een aardse illusie bleek.

Ik voel me gebroken moeder. Ik begrijp er niets meer van, helemaal niets...

5. Een wankel heden

*Weet dat alle wijsheid binnen in je zit.
Om deze aan te boren,
hoef je je alleen maar te her-inneren,
weer diep in jezelf te zijn.*

Met bevende handen schuift Sofia de laatste brief in haar rugtas. De herinnering aan de Maanmeditatie snijdt nog steeds door haar ziel. Haar rood opgezwollen ogen dept ze voorzichtig met een papieren zakdoekje droog.

Dan hoort ze achter zich een opgewonden jongensstem roepen dat er land in zicht is. Sofia staat op en tuurt over de licht deinende golven. In de verte ziet ze hoe een maagdelijk wit oord met azuurblauwe randen als een arendsnest lijkt te zweven tussen hemel en aarde.

Het rumoer om haar heen zwelt aan. Sommige mensen rekken zich uit terwijl andere plaatjes schieten van het sprookjesachtige eiland. Ook Sofia voelt een mengeling van opwindning en onrust opkomen. Na een lange tocht heeft ze weldra haar einddoel bereikt.

Inmiddels heeft het schip zijn ankers uitgeworpen en vaart een viertal kleinere bootjes met grote snelheid hun kant op. De speaker nodigt de passagiers uit over te stappen om zo de kleine haven te kunnen bereiken.

Zodra Sofia voet aan wal heeft gezet belandt ze via een kabelbaan midden in het centrum. Dan hoort ze Michaëls rustige stem die haar naar haar reisbestemming leidt. Daar, achter een gordijn van nevel, wordt ze verwacht. Sofia geeft blindelings gehoor aan de goddelijke aanwijzingen totdat ze vlak voor zich het immense klooster ziet liggen.

Nadat Sofia zich naar haar kloostercel heeft laten leiden, wacht haar wederom een wonderlijke verrassing.

'Hé ... oma Angela, ben....ben jij dat?!'

'Dag mijn lieve kind. Wat fijn dat we elkaar weer zien.'

'Maar ... hoe kan dit?' Sofia's wijd opengesperde ogen staren vol ontzag het lichtwezen aan dat vele jaren geleden als aardbewoner haar enige vertrouwenspersoon was.

'Ik ben al een poos bij je als je gids, kindje. Heb je mijn aanwezigheid niet gevoeld?' Sofia knippert nog een aantal keer met haar ogen en knijpt zichzelf vervolgens in haar bovenarm voordat de vraag goed tot haar doordringt.

'Jawel oma. Maar ik dacht dat dit gevoel niet echt was, dat ik het alleen maar verzon omdat ik je zo miste.'

'Ik was het werkelijk. Je bent nooit alleen, mijn kind. Je hebt altijd liefdevolle engelen en gidsen om je heen.'

'Maar kun je me alsjeblieft vanaf het begin alles uitleggen, oma? Het duizelt me.'

'Natuurlijk kindje. Ik zal je alles vertellen wat je mag weten, stap voor stap. Jouw verblijf in dit klooster is een heilig proces. Daarom wil ik dat je nu eerst rustig je bagage uitpakt en jij je thuis voelt in deze goddelijke omgeving.'

Wanneer Sofia na een maaltijd in de refter en een korte douche weer opgefrist in haar cel zit, maakt ze opnieuw kennis met haar geliefde geleidegids. Zodra de pelgrim zich voldoende vertrouwd voelt met de nieuwe situatie, legt Angela haar kleindochter Gods plan uit.

En zo hoort Sofia dat zij tijdens haar kloosterbezoek terug mag reizen naar haar kindertijd, naar het punt waar de kiem van haar leed is ontsproten.

‘Maar ik wil helemaal niet terug, oma. Dat dient toch nergens toe? Ik leef nu en niet in mijn verleden.’ Sofia schuift ongemakkelijk op haar stoel.

‘Dat is het nou net, mijn kind’, reageert Angela. ‘Je leeft niet in het heden maar juist in je verleden. Doordat je er geen vrede mee hebt, kun je het niet loslaten. Daardoor is jouw verleden een blauwdruk van je huidige én je toekomstige leven. Dat gaat maar door, steeds opnieuw, totdat jij ervaart wat de oorzaak is van je wond. Pas als je daarmee vrede sluit, kun je verder, niet eerder.’

‘Ik weet het niet hoor. Het laatste wat ik wil is mijn verleden als excuus gebruiken voor mijn spaak gelopen leven.’

‘Je kunt dat ook niet als excuus gebruiken Sofia, want je bent nu volwassen. Jij bepaalt nu jouw eigen keuzes over hoe jij in het leven staat. Maar je verleden verklaart wel waaróm jouw bestaan spaak is gelopen. En zodra je dat weet, kun je er iets mee.’

‘Oké, maar dat kan toch ook in het hier en nu? Laten we erover praten, dan komen we er heus wel uit. Jij bent een goddelijk wezen, jij kan ervoor zorgen dat woorden voldoende zijn. Laten we een gesprek voeren, of twee, of tien, of hoeveel er ook voor nodig zijn. Jij kan dit voor mij regelen, oma.’ Sofia richt haar smekende ogen strak op haar grootmoeder.

'Dat ligt anders, mijn kind. Ik zal nooit jouw proces verstoren. Jij bent de enige die daar invloed op mag hebben. Natuurlijk weet je verstandelijk wel waar de kiem ligt van jouw verdriet en pijn. Maar zolang je daarmee geen contact maakt, kun je het niet naar het licht brengen.'

Angela vervolgt: 'Jouw leed leeft dan onzichtbaar verder in het duister waarvandaan het steeds opnieuw kan toeslaan terwijl jij het niet ziet aankomen. Het is voor jouw levensgroei zeker nodig dat je ook fysiek en emotioneel teruggaat, Sofia. Dat je de totale ervaring opnieuw beleeft.'

'Dat kun jij wel fraai zeggen, oma', protesteert Sofia, 'maar ik moet het mooi alleen doen. Jij hoeft dat niet, jij kan lekker vanaf een afstandje kijken hoe het afloopt. En als het je niet bevalt, kun je zo oplossen in het niets en mij in de steek laten. Jij kan dat ook.'

'Ik zal jou nooit in de steek laten mijn kind, geloof me nou maar, ook al is oplossen een koud kunstje voor mij. Zie je in wat voor angst je leeft? Je bent altijd bang dat je verlaten wordt. Dat vergalt iedere relatie in je leven. Die angst zorgt ervoor dat jouw huwelijk met Ed op de klippen dreigt te lopen, het heeft je depressief gemaakt tijdens en na je zwangerschappen, je bent er helemaal van in de war geraakt nadat je een hond begon te beschouwen als je kind.'

Sofia zwijgt waarna haar oma haar uitleg vervolgt.

'En toen je gedachten ook nog beangstigende scenario's creëerden waarin die viervoeter van je zou worden weggenomen, werd je psychotisch. Natuurlijk kon je geest dat alles niet lang aan, waardoor het schreeuwde om verlossing, en jouw gedachten vertaalden deze wanhoopskreet in zelfdoding.'

'Dat was inderdaad een inktzwarte periode. Het was maar goed dat ik toen die oude man in mijn droom ontmoette die mij weer moed gaf', zucht Sofia terwijl ze haar ogen omlaag richt.

'Ja, je opa was er net op tijd bij, ook al moest hij vrij lang zoeken naar die wandelstok.'

Sofia veert op terwijl ze recht in het glimlachende gelaat van Angela kijkt.

‘Wat, was dat opa? Dus hij heeft mijn leven gered.’

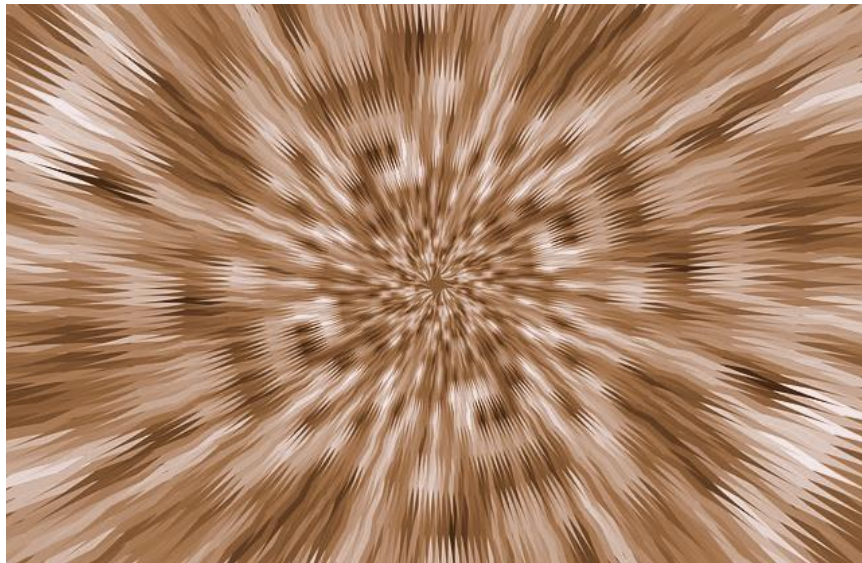
‘Nee, dat heb je zelf gedaan mijn kind. Jij maakte de keus om verder te leven.’ Het blijft even stil.

‘Het waren vooral zijn woorden die me intrigeerden’, vervolgt Sofia stellig. ‘Hij zei dat mijn leven zinvol is en dat alle antwoorden aan me bekend worden gemaakt. Wanneer gaat dat gebeuren, oma?’

‘Wanneer denk jij dat dit gebeurt, Sofia? Het antwoord zit in een kluis in je onderbewustzijn. Jij bent toch echt de enige die de sleutel daarvan heeft. Begrijp dat deze regressie de kluisdeur doet openen waarna jij je de nodige antwoorden zult herinneren.’

‘Hoezo herinneren oma? Ken ik de antwoorden dan al? Waarom weet ik dat dan niet?’

‘Jij weet alles al mijn kind. Alle wijsheid zit binnen in je. Om die aan te boren mag jij je weer her-inneren, dus weer diep in jezelf zijn. Je bent je niet van je eigen grootsheid bewust omdat je er bij je geboorte voor hebt gekozen het in je onderbewustzijn te bewaren.’

Angela vervolgt: ‘En het is mijn vrije keuze geweest om jou te helpen dit weer boven te halen. Maar alleen als je dat zelf verkiest. Vertel me eens wat je diepste angst is om terug te keren kindje. Waarom houd je zo krampachtig vast aan je wankelende heden?’

‘Ik ben zo bang oma, bang dat ik als kind weer zo veel verdriet ervaar dat ik het niet zal overleven. Zo, nu is het eruit, ik ben doodsbang. Iedere vezel in mijn lijf staat helse angsten uit.’
Sofia’s lijf rilt.

'Ik weet het kindje, ik weet het', sust haar oma. 'Laat me je uitleggen hoe dat komt. In je hersenen wordt pijn verbonden met de dood. Maar zal ik je iets gekks vertellen, Sofia? Je geest is allang voor een deel gestorven.' Sofia zet grote ogen op.

Na een kort moment van stilte legt Angela verder uit: 'Er is vroeger een stuk kinderlijke onschuld in je vermoord. Juist daarom is het goed terug te gaan naar die periode, zodat je het terug kunt draaien en dat stuk weer kunt opeisen. Het behoort immers jou toe, je mag het terug claimen. Wat zeg je ervan, kies je voor deze innerlijke tocht? Het is aan jou.'

'Ik, ik weet het echt niet', stottert Sofia. 'Ik durf niet goed. Mag ik erover nadenken?' Angela kijkt recht in de diep vermoeide ogen van haar kleindochter.

'Natuurlijk mag dat kindje. Neem de tijd ervoor. Jij bepaalt de planning, niemand anders. Zullen we afspreken dat jij mij roept zodra je verder wilt praten?'

'Dat is goed oma. Dan kan ik nu eerst wat meer uitrusten om tot een goed besluit te komen. Dank je wel voor je begrip en geduld, want ik ben zo moe. Ik ga nu liggen. Mijn oogleden worden zwaar, heel erg zwaar. Tot gauw oma.'

6. Het licht van het verleden

*Genezing is een proces,
dat je stap voor stap doorloopt.*

Tot driemaal toe wentelt de aarde. Sofia beleeft in deze periode geen enkele droom waarin ze gekweld wordt door beangstigende beelden of zich juist beschermd voelt door liefdevolle energie. In haar hart weet ze dat dit een bewust proces is om haar sterk genoeg te laten zijn.

Sterk genoeg om die belangrijke keus te maken, haar eigen keus. Zodra ze 's ochtends haar ogen opent, voelt ze zich uitgerust en krachtig. Na een broodmaaltijd gaat ze weer liggen in bed en roept ze haar oma aan. Meteen verschijnt een helder licht naast haar.

'Je hebt je besluit genomen mijn kind?' Angela's zachte ogen werpen een koesterende warmte over Sofia.

'Ja oma, ik wil helen', klinkt ze vastberaden. 'Neem me maar mee naar mijn verleden.'

'Goed kindje, laten we meteen beginnen. Sluit je ogen maar weer. Ben je er klaar voor?'

'Ja, maar je blijft toch bij me, oma?'

'Ik blijf bij je totdat jij dat niet meer wenst. Ontspan je mijn kind, ik stuur nu "het licht van het verleden" in je lichaam. Je voelt je lijf tintelen.' Het blijft een ogenblik stil. Angela ziet hoe alle spieren van haar kleindochter verslappen.

'Wat zie je nu, Sofia?'

'Ik tol rond in een soort koker. Ik zie een film van mijn leven die wordt teruggespoeld. Nu gaat het langzamer ... stééds langzamer ... Dan vervolgt Sofia: 'De draaimolen staat stil. Ik heb zin in een ijsje, maar ik mag er toch geen van mama', klinkt een meisjesstem.

'Dat komt wel goed kindje. Hoe oud ben je nu Sofia?'

'Het meisje is vijf.'

'Mooi zo. Waar ben je?'

'Ik weet het niet zo goed. Maar er is wel een mevrouw hier. Een mevrouw die van mama mij moet helpen.'

'Vertel eens wat over haar', moedigt Angela haar kleindochter aan.

'De mevrouw ruikt zoet. Niet als een toverbal of zo. Maar wel zoet. Ze ruikt ook niet als mama. Want die herkent het meisje overal. Zelfs met haar ogen dicht. Mama ruikt altijd naar mama.'

'En wat doe jij nu?'

'Het meisje zit stilletjes op haar stoel. Ze kijkt naar haar schoenen. De mevrouw zit vlak voor het meisje. Met een schrijfblok op haar schoot. Haar stoel is veel groter. Bij iedere beweging piept haar leuning. Alsof er een klein muisje rond haar voeten kruipt.'

'En waar denk jij nu aan?'

'Het meisje denkt aan haar gele flesje met badschuim. Dat staat op haar kamertje. Achterin de kast. Ze kreeg dat flesje laatst van tante. Op haar verjaardag. Maar het meisje heeft het nog niet gebruikt. Ze heeft ook de dop er niet van afgehaald. Gewoon, om eventjes te ruiken. Want dan vliegt de lekkere lucht misschien weg.'

'Maar het flesje is van jou, je mag het best openmaken.'

'Het meisje hoeft eigenlijk geen luchtje. Of gefriemel aan d'r haar. Of een ketting of zo. Laatst zag het meisje wel een mooi armbandje. Met een engeltje eraan. Dat was in de winkel waar mama een mooie ring kocht.'

'Heb je toen om dat armbandje gevraagd, kindje?'

'Nee, dat durfde het meisje niet. Maar mama zag wel dat ze ernaar keek. Ze moest toen nog een beetje lachen. En ze zei er zachtjes dat rare versje bij. Over een aap. Ook al draagt hij een gouden ring, hij blijft toch een lelijk ding. Of zoiets. Gelukkig is mama wel eerlijk tegen haar. Dat ze dat gewoon zegt. Anders loopt het meisje mooi voor gek met die dingen.'

'Vind je jezelf dan niet zo mooi?'

'Nee. Dat vindt het meisje best wel zielig voor mama. Nu kan zij niet eens een leuke jurk kopen voor haar dochter. Want dat vinden mama's toch leuk? Dan zijn ze heel erg trots. Maar haar mama niet. Die is verdrietig.'

'Waarom is mama verdrietig?', wil Angela weten.

'Ze zei het gisteren nog. Thuis, bij de televisie. Dat het zo jammer is dat het meisje er niet zo leuk uit ziet. Zoals haar nichtje. Die mag toch mooi voor Sneeuwwitje spelen op school. Terwijl het meisje een paleiswachter moet zijn. Met een beregrote muts op. En een lans en schild in haar handen. Nee, dat vindt ze nou echt niet leuk voor mama. Die keek zo verdrietig toen ze het briefje van de juf las.'

'Maar daar kun jij toch niets aan doen, Sofietje?'

'Jawel hoor. Ze kan ervoor zorgen dat haar eigen kindje later wel knap is. Dan kan mama toch trots zijn. Als een oma dan. En een mooie trui voor haar breien.'

'Oké lieverd, ik haal nu heel langzaam het licht van het verleden weer uit je lijf. Je mag in je eigen tempo in het hier en nu komen, neem alle tijd mijn kind.'

Het blijft een tijdje stil terwijl Angela liefdevol naast het rillende lijf van haar kleindochter waakt. Dan opent Sofia haar ogen.

'Ben ik weer terug? Goddank ... ik voel me heel erg misselijk, oma.'

'Je hebt het geweldig gedaan mijn kind. Kom rustig overeind en neem een slok water.' Nadat Sofia's bleke gezicht langzaam is bijgekleurd, knikt de jonge vrouw naar haar oma ten teken dat ze weer zover is om het gesprek te kunnen vervolgen.

'Wat voel je nu, Sofia?'

'Heel veel pijn, intens verdriet, grote verwarring ... Waarom beschreef ik mezelf in de derde persoon oma? Ik voelde dat mijn lijf probeerde samen te smelten met dat kleine lichaam, maar op de een of andere manier werd ik tegengehouden. Ik moest toekijken vanaf een afstand.'

'Je onderbewustzijn houdt nog barricades vast die het nu nog niet durft los te laten. Dat komt later wel. Genezing is een proces dat je stap voor stap doorloopt. Kun je je pijn en verdriet omschrijven?'

'Ik voelde me lelijk en overbodig, oma. Alsof mijn moeder een misvormd kind had gekregen en zich daardoor erg belast voelde. Die boodschap ving ik op en ik begon me daarover schuldig te voelen.'

'Maar was dat terecht, mijn kind?'

'Nee, dat was zeer onterecht. Een kind behoort zich geliefd te voelen, daar heeft het recht op.'

'Wat zie je nu als je in de spiegel kijkt?'

'Ik kijk haast nooit in de spiegel, oma, dat durf ik niet. Ik ben altijd bang dat mijn spiegelbeeld me niet bevalt.'

'Maar wat hoor je jezelf dan zeggen als je toch kijkt?'

'Dan hoor ik mezelf dat deuntje neuriën over die aap. Dan zeg ik tegen mezelf hoe lelijk ik ben en dat het maar goed is dat ik geen dochter heb die zich schaamt voor mijn uiterlijk ... Mijn God, hoor je wat ik zeg, oma ... ik doe precies hetzelfde als mijn moeder vroeger ...'

'Dat klopt Sofia, heel goed dat je dat inziet. Snap je nu waar het vandaan komt? Je moeder was je grootste voorbeeld, je grote heldin. Alles wat zij deed, wilde jij ook doen. Alles wat zij zei, nam jij aan als waarheid. Hoe zij jou behandelde, zo behandelde jij ook jezelf. Je wist niet beter, je kon niet anders. Maar nu ben je volwassen. Jij mag nu zelf kiezen of je naar je moeder luistert of naar je jezelf.'

'Als dat zo is, luister ik natuurlijk liever naar mezelf.'

'Laten we de proef op de som nemen. Ga eens voor de spiegel staan en vertel me wie je ziet. Wees niet bang mijn kind, het is goed zo.' Met ingehouden pas loopt Sofia naar de spiegel boven de wastafel.

'Kijk nu jezelf diep in de ogen en zeg me wie je bent ... Nee, niet wegstijgen. Durf die mooie vrouw aan te kijken. Ze wil jou ook graag leren kennen.'

Sofia stottert. 'Ik zie ... ik zie ... een bleek gezicht ... met betraande ogen.'

'Dat klopt ja', beaamt Angela. Je kijkt naar een verdrietige vrouw die haar eigen schoonheid niet ziet. Dat is wat je bent, lieverd. Je bent een mooie vrouw. Zeg het maar tegen jezelf.'

Het blijft een poosje stil waarin Sofia moed bijeen raapt. 'Ik ... ik ... ik ben ... een ... mooie ... vrouw.'

'Zeg het nogmaals mijn kind maar probeer nu je woorden te voelen.'

'Ik ... ben een ... mooie vrouw. Ik ben een mooie vrouw. Ik ben een mooie vrouw.'

'Ja, dat ben je mijn kind, dat ben je, een bijzonder mooie vrouw die haar schoonheid aan de wereld mag tonen. Diep in jezelf wist je het al die tijd al, want dit is jouw waarheid. Jouw eigen heilige waarheid. Herinner jezelf er iedere dag aan. Geloof niemand die iets anders beweert.'

'Ik ga mijn uiterste best hiervoor doen, oma. Deze oefening voelt nu al prettig aan. Maar er is nog iets wat me heel erg dwars zit.'

Na een bemoedigend knikje van haar oma, vervolgt Sofia.

'Ik mocht als kind helemaal niet mezelf zijn. Ik cijferde mezelf totaal weg om mijn moeder maar tevreden te houden, terwijl ik daar helemaal niet toe in staat was. Waarom liet ze me dan toch in die waan?'

'Dat was onderdeel van haar eigen proces. Maar dat wordt je later wel duidelijk, mijn kind, tijdens een van de volgende sessies.' Sofia veert verschrikt op. 'Wát ... ik hoef toch niet nog een keer terug, oma? Dat overleef ik niet! De pijn is te groot.'

'We zijn er nog niet, Sofia. Telkens wanneer je teruggaat, wordt je verleden voor een stuk duidelijker. Hiermee maak je de pijn vrij en verliest het z'n kracht. Je geneest niet in één keer, maar je maakt wel steeds meer ruimte in jezelf om die genezing toe te laten. Je weet dat dit zo is mijn kind. Maar zover is het nog niet. Neem nu eerst je tijd om goed bij te komen. Roep me aan zodra je bereid bent je ontdekkingstocht te vervolgen. En onthoud: ik ben altijd heel dicht bij je.'

7. Het uitgewiste kind

*Stop energie in alles wat je doet,
laat je creativiteit stromen,
en ieder resultaat zal prachtig
en waarachtig zijn.*

Na haar warme maaltijd in de refter bezoekt Sofia, in haar zoektocht naar antwoorden, de bibliotheek. Deze ruimte, zo leest ze op een bordje bij de ingang, is ooit gebouwd vlak boven de kapel, omdat *in het klooster de wetenschap gebouwd is boven op het geloof*. De eeuwenoude wijsheid aan de wand kalmeert Sofia. Wanneer ze puur op haar gevoel een van de duizenden boeken van de plank haalt, slaat ze het intuïtief open en leest ze het eerste deel van een gedicht.

Eenvoudig voortgaan

*'Moed houden', zei iemand,
'eenvoudig voortgaan,
als je kunt.
En als je niet kunt, niet meer kunt,
wachten;
of uitrusten bij een vriend,
als die er is.
En als die er niet is,
Toch wachten;
- dan maar alleen -
wachten tot het weer gaat:
straks.'*

Enige tijd blijft Sofia in gedachten verzonken. Gesterkt door de poëtische woorden, wandelt ze daarna vredig terug naar haar cel waar ze Angela aanroept. Ze voelt dat het tijd is voor haar tweede regressie. Even later reist ze andermaal naar haar kindertijd. Naar een zesjarig meisje dat een loodzware bagage met zich meestorst.

‘Waar ben je nu Sofia?’

Een meisjesstem antwoordt: ‘Het meisje is alleen in het kamertje. De mevrouw is er niet.’

‘Waar denk je aan?’

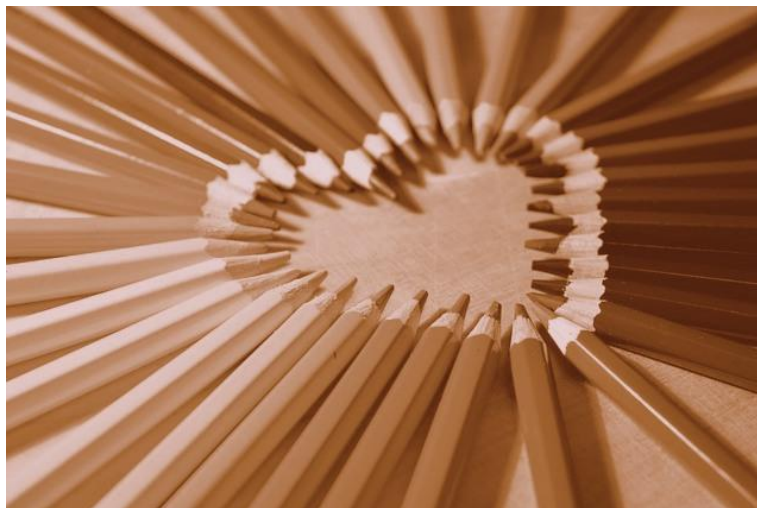
‘Dat de mevrouw lang wegblijft. Gelukkig maar.’

‘Vertel me eens wat je aan het doen bent, kindje.’

‘Het meisje kijkt naar de tafel. Erg mooi vindt ze haar kleurplaat niet. Het rood is over de lijntjes gegaan. En dat blauw is toch iets te veel gekrast. Ze heeft het weer verprutst. Er rolt een traan over haar wang. Het meisje veegt snel haar gezicht droog. De mevrouw zal haar natuurlijk uitlachen als ze het werkje ziet.’

‘Waarom zou de mevrouw dat nou doen?’

‘Het is eigenlijk net als vorig jaar. Toen het meisje boodschappen ging doen. Samen met mama en haar grote broertje. Bij de kassa kregen ze een kleurplaat mee. Om mooi in te kleuren. En misschien wel een prijsje mee te winnen.’

‘Wat spannend. Had je er zin in?’

‘Ja, het meisje was heel blij. Toen ze thuis kwam pakte ze snel haar kleurpotloodjes. Die lagen in de la. Het broertje begon ook met zijn stiften. O, wat was het toch een mooie kleurplaat. Met kabouters en hun paddenstoelen. Die kon je mooie kleuren geven.’

'Wat gebeurde er toen?'

'Mama kwam kijken. Toen ging ze naast het broertje zitten. Ze pakte de blauwe stift. En zei dat het broertje misschien wel een prijs kon winnen. Dat ze hem daarom even zou meehelpen. Heel voorzichtig kleurde ze wel drie kabouters. Dat deed ze heel erg mooi. Want grote mensen kunnen dat veel beter dan kinderen. Dat zag je zo.'

'Wat deed jij toen kindje?'

'Het meisje kleurde toen ook verder. Maar ineens brak de punt van het groene potloodje af. Dat moest geslepen worden. Maar dat kon het meisje nog niet zelf. Daar moest mama eventjes bij helpen. Maar mama was te druk bezig. Het meisje moest haar maar even niet storen. Het broertje deed dat ook niet. Die keek blij naar mama die zo lief was om hem te helpen.'

'Was mama lang bezig?'

'Ja, best wel. Toen ze klaar was, liet ze het zien. Zo mooi! Zulke prachtig gekleurde paddenstoelen had het meisje nog nooit gezien. Toen schreef mama onder aan de plaat wat dingetjes op. De naam van het broertje. Hoeveel jaar hij was en in welke straat hij woonde.'

'Had mama toen ook tijd voor jou?'

'Ja, ze pakte de kleurplaat van het meisje op. Toen moest ze best hard lachen. Want het meisje was over de lijntjes heen gegaan. En er was een groen vlekje te zien. Precies waar het puntje was afgebroken. "Zo schattig", zei mama toen. Ook het broertje moest toen lachen. En hij zei dat zijn kleine zusje nooit kon winnen. Toen liepen mama en het broertje naar de kast. Ze legden zijn kleurplaat netjes in de la.'

'En wat deed jij?

'Het meisje bleef alleen aan tafel zitten. Ze keek naar haar werkje. Het was ook niet zo mooi als dat van het broertje. Zij kon echt nooit winnen. Ze besloot de kleurplaat stiekem tussen de kranten te stoppen. Straks, als niemand in de buurt was. Want dan hoefde mama zich niet meer voor haar te schamen.'

'Oké Sofia, je mag heel langzaam terugkomen. Blijf rustig ademen, je bent zo weer in het hier en nu. Bij mij, veilig in het klooster.'

Geduldig wacht Angela totdat haar kleindochter bijgekomen is van haar verdriet en rechtop in haar bed zit.

'Wat vreselijk oma, al die schaamte ... en dat om een kleurplaat ...'

'Begrijp dat het eigenlijk helemaal niet om die kleurplaat ging, mijn kind, maar om de emoties en energieën die erachter scholen.'

'Vertel me eens oma, waarom was mijn moeder zo gemeen tegen me? Hield ze dan helemaal niet van me?'

'Je moeder hield totaal niet van zichzelf en was daarom niet in staat een ander liefde te geven, zelfs niet haar kinderen. Waarom ze zo gemeen was tegen je? Wat denk je zelf, Sofia?'

'Omdat ze gemeen was tegen zichzelf?'

'Inderdaad ja ...'

'Dat begrijp ik wel oma, maar dat maakt het toch niet goed dat ze haar eigen pijn afreageerde op mij? Ik was nog zo jong!'

'Dat klopt, dat waren verkeerde keuzes van haar. En het wordt tijd dat je dat hardop zegt. Je mag voor je eigen waarheid opkomen. Je hele leven heb je het weggestopt en jezelf schuldig gevoeld om haar gedrag.'

'Maar waaróm deed ik dat dan, oma?'

'Als kind ben je voor een stuk uitgewist, Sofia. Je kreeg geen respect. Er was zo veel pijn dat je het wel moest wegstoppen. Als kind wil je dan verdwijnen, je voelt je geen mens. En dat, mijn kind, gaat dan een geheel eigen leven leiden.'

'Maar hoe dan? Waarom zag ik dat niet in? Waarom is het zo moeilijk te veranderen?'

'Je kunt veranderen, zodra je de diepere waarheid ervan inziet. Luister goed, mijn kind, en denk eerst goed na voordat je reageert. Kan het zijn dat jij je onbewust liever schuldig voelt dan dat je je pijn loslaat? Dat je hierbij baat hebt?' Het blijft een ogenblik stil.

'Dat begrijp ik niet, oma. Bedoel je dat ik bewust in deze misère blijf? Hoezo heb ik hier baat bij?'

'Door dit te doen, hoef je geen andere keuzes voor jezelf te maken. Je voelt je dan wel rot, maar je hoeft tenminste niet te veranderen. Want er is eigenlijk niets beangstigender dan verandering. Kijk, hoe pijnlijk jouw verleden ook was, je bent er wel vertrouwd mee. Je kunt het controleren, althans dat maak jij jezelf wijs.'

Weer valt er een stilte. Dan kijkt Sofia haar oma strak aan en recht ze haar rug.

'Maar die controle glipt juist iedere keer uit mijn handen terwijl de pijn wel blijft', zegt ze behoedzaam.

'Precies, je begrijpt het', moedigt Angela haar aan. 'Want als jij je pijn loslaat, word je misschien wel onder de voet gelopen. Althans dat heb jij jezelf wijsgemaakt. Misschien vertrekt Ed wel, net als al die andere mensen die jou in jouw beleving hebben verlaten. Daarom houd je steeds een zekere afstand, je hoeft geen intimiteit met mensen. Je behoedt je tegen pijnlijke momenten en teleurstellingen, je koestert geen verwachtingen. Dit doe jij uit zelfbescherming.'

Sofia knikt langzaam.

'En is dat dan de onderliggende reden waarom mijn huwelijk niet goed loopt, oma?'

'Dat is aan jou om te bepalen. Voel maar of je in de buurt komt van jouw waarheid. Maar om terug te komen op die kleurplaat; wat heeft deze ervaring verder met je leven gedaan?'

'Ik weet nog goed dat ik voor het vak tekenen op school altijd een onvoldoende haalde. Als ik wist dat we een tekenopdracht kregen, was ik al dagen van tevoren nerveus. Ik verprutste het dan ook altijd. Tijdens mijn schooltijd heb ik nooit iets fatsoenlijks op papier gekregen.'

'Maar het ging er helemaal niet om hoe gemakkelijk of ingewikkeld de tekenopdracht was, nietwaar? Jouw overtuiging dat je het toch niet kon, blokkeerde volledig je energiestroom. Jouw hand saboteerde vervolgens jouw creativiteit. Je kon het niet, punt uit. Dat is wat je al die jaren tegen jezelf hebt gezegd.'

'En ik geloofde het ...'

'Ja, jij geloofde die onwaarheid op haar woord. Wat denk je nu je jezelf hiervan bewust bent; wil je nu een andere keus maken? Het is echt helemaal aan jou.'

'Denk jij dan dat ik wél kan tekenen als ik daarvoor kies?'

'Iedereen kan tekenen, Sofia. Weet dat het er helemaal niet toe doet hoe een ander jouw werk beoordeelt. Als jij jouw energie erin stopt en je creativiteit lekker laat stromen, is ieder resultaat prachtig en waarachtig.'

Er verschijnt een voorzichtige glimlach op Sofia's lippen.

'Ik voel dat je gelijk hebt, oma. Dank je wel voor je wijze woorden.'

'Nogmaals mijn kind, ik help je graag de kluis naar jouw antwoorden te vinden. Maar onthoud dat jij de enige bent die de sleutel daadwerkelijk kan omdraaien om hem te openen.'

'Er wordt me steeds meer duidelijk. Volgt er nog een derde regressie?'

'Ja, maar niet nu. Laat nu eerst alles goed bezinken en verken het klooster wat beter. Ook buiten jouw cel om liggen er antwoorden op je te wachten. Ik merk vanzelf wel wanneer je zover bent om onze gesprekken te vervolgen.'

8. Het zaad van angst

*Wie de inktzwarte nacht doorvoelt
verwelkomt de heldere ochtend.*

'Oma, ben je daar? Ik wil graag weer met je praten.'
In een flits verschijnt het prachtig heldere licht in Sofia's cel.
'Hier ben ik, mijn kind. Zeg het maar.' Angela werpt een liefdevolle
straal naar haar kleindochter.

'Er gebeurde zojuist iets wonderlijks in de kloostertuin. Ik volgde samen met een groep mensen een les in sacrale dans waarbij we met behulp van symbolen erg dicht bij onszelf kwamen. Dat vond ik best wel eng, maar toch ook wel fijn omdat de groep mij zo'n energie gaf. Ik voelde echt zelfvertrouwen opkomen. Het ging dan ook heel erg goed totdat we een dans deden waarbij we ons eigen innerlijk kind in onze armen wiegden. Toen ... toen ... stortte ik in.'

'Wat wil dit jou zeggen, mijn kind?'

'Dat ik mezelf niet accepteer. Ik vind het zo moeilijk om mezelf te koesteren, oma'. De tranen rollen nu over Sofia's wang.

'Mijn lieve Sofia, zolang jij het kind in jou niet liefhebt, kun je onmogelijk houden van jezelf als volwassene. Daar zijn deze regressies voor, om die kleine Sofia te ontlasten van de bagage die ze nog steeds met zich meedraagt.'

'Tijdens die sacrale dansen begreep ik dat volkomen, oma. Voor het eerst voelde ik het ook in mijn hart; ik bezit de kracht om te helen. Daarom wil ik graag verder met de regressies.'

'Dat is mooi mijn kind. Laten we dan maar meteen hiermee verder gaan. Zit je goed of wil je liever liggen?'

'Het is goed zo oma, ik blijf ditmaal zitten bij het raam.'

'Goed dan, sluit je ogen maar. Ik stuur je nu het licht van het verleden.'

'Waar ben je kindje?'

'Het meisje is in het kamertje bij die mevrouw.'

'Ben je daar alleen?'

'Nee, het oudere broertje is er ook bij. Hij zit naast het meisje op een stoel.'

'Wat doet je broertje?'

'Hij snottert. Hij kan zijn traantjes niet tegenhouden. Hoe hard hij ook zijn best doet.'

'Mag hij dan niet huilen, Sofia?'

'Nee, want hij moet van mama een flinke knul zijn. Vooral nu hij met zijn kleine zusje mee moest. Voor één keertje.'

'Ik begrijp het. Is de mevrouw er niet bij?'

'Nee, die is even naar de wc.'

'En wat doe jij nu, Sofia?'

'Het meisje wiebelt op haar stoel. Ze weet het ook niet meer zo goed. Het broertje zit niet recht. Eigenlijk mag dat niet van mama. Zijn handen doet hij voor zijn ogen. Niemand mag zien dat hij huilt. Het meisje fluistert dat ze het echt niet zal verklappen thuis. Ze legt haar hand op zijn rug. Heel voorzichtig.'

'Wat gebeurt er dan?'

'Het meisje voelt zijn lichaam schudden. Zijn stoel kraakt ervan. Wat vindt ze hem toch ineens lief. Dat hij dat zomaar goedvindt, van haar hand. Als de mevrouw maar niet ziet dat hij huilt. Zij gaat het dan misschien wel aan mama vertellen. Dan wordt mama een beetje boos. En dan smaakt het eten vanavond weer zo verdrietig.'

'Je wilt je grote broer beschermen, kindje?'

'Ja, het meisje wil graag zijn pijn vastpakken. En dan zo in de vuilnisbak gooien. Was ze nu maar een stuk groter, net zo oud als een mama. Want mama's nemen soms hun kind op schoot. Als dat huilt of zo. Dat heeft het meisje vaak genoeg gezien. Op tv en in de speeltuin. Ook de juffrouw doet het wel eens.'

'Maar jouw mama doet dat niet?'

'Nee, maar dat begrijpt het meisje wel hoor. Dat is niet zo erg. Had mama zelf ook maar zo'n lieve mama. Dan hoefde ze niet zo vaak verdrietig te zijn. En thuis stilletjes te huilen als papa op zijn werk is.'

'En beschermt je broer jou wel eens?'

'Nee. Vaak is het broertje niet zo aardig tegen het meisje. Dan doet hij net of hij haar niet ziet. Op het schoolplein, en bij tante. Maar ook thuis. Daar schreeuwt hij tegen haar. Het is dan net of hij mama wil nadoen.'

'Wat vind je nu van je broer, kindje?'

'Nu vindt het meisje haar grote broertje lief. Ze hebben nu ook samen een geheim.'

'Goed Sofia, dan mag je nu heel voorzichtig terugkeren. Ik haal het licht nu langzaam weg. Vertel me dadelijk maar wat je voelt.' Geduldig wacht Angela af totdat haar kleindochter in staat is te reageren.

'Ik voel pijn ... eenzaamheid ... woede ...'

Sofia zit verslagen in de fauteuil en heeft haar blik naar buiten gericht.

'Ik had echt het gevoel helemaal niets waard te zijn. Nu begrijp ik waarom ik vond dat ik er altijd moest zijn voor anderen, maar vooral niet voor mezelf. Ik heb mijn broer, toen en ook later, over me heen laten lopen. Ik was zijn voetveeg, die rol had ik mezelf toebedeeld.'

'Die rol hebben anderen in hun onbewustheid jou toebedeeld en jij geloofde hen, Sofia. Je kon ook niet anders, je was een onschuldig kind.'

'Maar nu ben ik volwassen en voel ik me nog steeds zo nietig, oma.'

'Totdat jij een ander besluit neemt, mijn kind. Jij mag in volle bewustzijn van jezelf houden.'

'Ik voel dat je de waarheid spreekt, oma. Toch zit ik erg met mijn broer in mijn maag. Waarom heb ik nooit kans gezien mijn relatie met hem te verbeteren? Waarom lijkt het net alsof we daar beiden niet toe in staat zijn?'

'Jullie relatie is een weerspiegeling van jullie beider bewustzijn. Zolang angst overheerst, is er geen ruimte voor liefde. En jouw angst voor intimiteit is in jouw gedachten erger dan de pijn die je misschien kunt verwachten wanneer je je opent. Niet gek dus dat je jezelf saboteert.'

Angela vervolgt: 'Niet gek dus dat iedere toenadering naar je broer en anderen door zogenaamde "samenlopen van omstandigheden" onderuit wordt gehaald. Daarom is het zaak dat je weet waar deze geloofsovertuiging precies vandaan is gekomen, waar het zaad van de angst daadwerkelijk is ontsproten in je onderbewustzijn.'

'Ik weet dat dit is ontkiemd door de relatie met mijn moeder. Mijn hele jeugd draaide om haar. Wat was ik bang om haar te verliezen. Maar waar komt die angst nou precies vandaan oma? Waarom zit dat gevoel zo enorm diep in mij geworteld?'

'Er is maar één manier om daar achter te komen, mijn kind. Ben je bereid nog eenmaal terug te gaan; maar dan niet als toeschouwer, maar als de zesjarige Sofia die alles met haar volle bewustzijn ervaart?'

'Maar kan dat wel? Tot nu toe lukte het niet omdat, zoals jij zei, "mijn onbewuste de barricades niet wilde loslaten".'

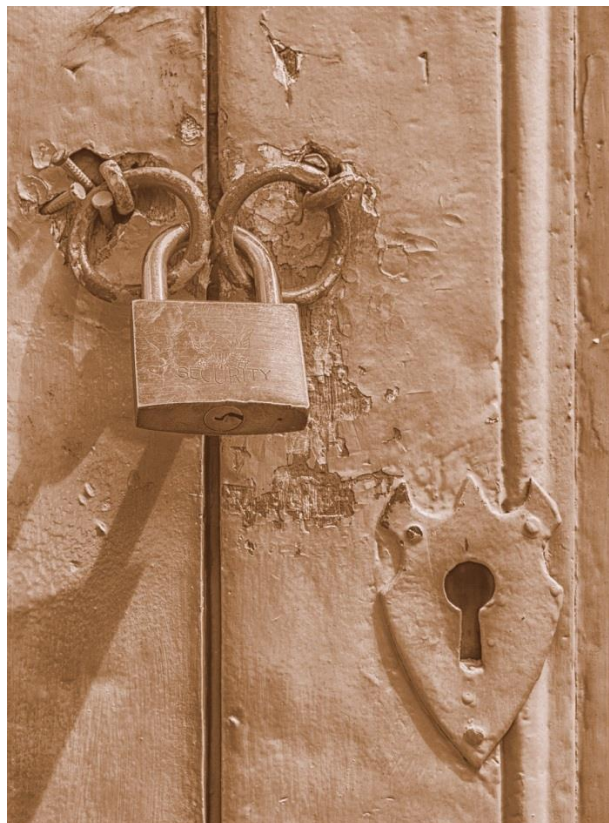
'Dat klopt, en dat had een functie. Hierdoor was je in staat op een geleidelijke manier je verleden onder ogen te zien. Je bent nu zover om je eigen ik ook werkelijk te zijn, Sofia.'

'Vooruit dan maar. Ik weet nu al dat ik waarschijnlijk veel leed over me heen haal, maar ik ben eraan toe om het ultieme antwoord te zoeken.'

'Niet alleen te zoeken maar vooral te vinden, mijn kind, het antwoord ligt al die jaren verborgen in je hart.'

Welnu, laten we afspreken dat we over drie dagen deze laatste sessie doen. Neem nu je rust en zorg dat je er ontspannen aan begint. De laatste loodjes zijn misschien wel het zwaarst, maar ze leiden je naar je vrijheid. Onthoud dat.'

Er gaat een siddering door Sofia's lijf. Ze weet dat ze weldra de sleutel in handen heeft om het goed verborgen mysterie van haar jeugd te ontrafelen.

9. Het laatste puzzelstukje

*Geheimen zijn als bulldozers,
die meedogenloos je hart plat drukken.*

'Sofia, is deze volgende regressie echt wat je wenst? Maak je deze beslissing vanuit je hart?'
Angela's warme ogen kijken de jonge vrouw op het bed bemoedigend aan.

'Ja oma, mijn strijd duurt nu al zo lang. Ik ben er nu aan toe om het laatste puzzelstukje te vinden, om te beseffen waarom al dat leed op mijn levensweg is gekomen. Laten we maar snel beginnen.'

Sofia rekt zich nog eens uit en trekt de deken tot haar kin op.

'Akkoord, dan stuur ik nu het "licht van het verleden" door je heen. Ontspan je en laat je meevoeren. Je glijdt langzaam weg. Het is veilig om in de kamer van de mevrouw te zijn. Je bent er nu aangekomen. Hoe is het daar, Sofia?'

'Het is koud in de kamer. Dat komt doordat de verwarming een beetje kapot is. De mevrouw heeft haar jas nog aan. Ik ook.'

'Wat vervelend nou. Wat doe je nu kindje?'

'Ik wil naar buiten kijken. Maar het raam is beslagen. Dat doe ik altijd als ik hier op bezoek ben. Dan hoef ik de mevrouw ook niet zo vaak aan te kijken. Want dat is best eng. Maar het moet eigenlijk wel. Mama heeft dat nog duidelijk gezegd. En met haar vinger gezwaaid voor mijn neus. Toch durf ik dat niet zo goed.'

'Dat begrijp ik best kindje. Maar vindt de mevrouw dat ook goed?'

'Ja, ik geloof het wel. De mevrouw vraagt gelukkig nooit zoveel. Maar ze schrijft wel heel veel op. Ook al zeg ik helemaal niets. Dat is ook veel beter zo. Anders verklap ik misschien het geheim. Het geheim van mama en mij. Nee, ik houd mijn mond goed dicht. Dat heb ik mama beloofd.'

'Wat is mama's geheim, Sofia? Je mag het mij vertellen.'

'Dat mag ik niet zeggen van mama.'

'Dat weet ik kindje. Maar ik beloof je dat mama het nu wel goed vindt. En dat je haar ook helpt als je het mij vertelt.'

'Oké dan. Niemand anders mag weten hoe verdrietig mama echt is. Thuis, als ze alleen is. En iedereen haar in de steek heeft gelaten. Dan wil ze soms weglopen. Naar mensen die wel van haar houden. En haar dus niet alleen laten om in huis vervelende klusjes te doen. Want daar moet mama erg van huilen.'

'Heeft mama jou dat verteld?'

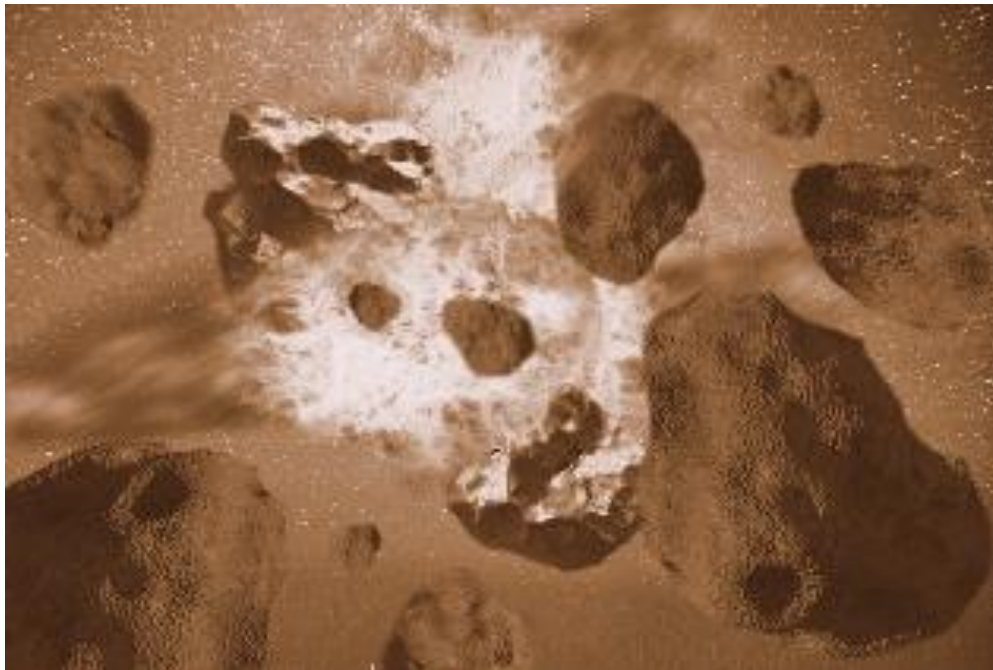
'Ja, maar laatst had ik het zelf door. Toen ik wat koorts had en niet naar school kon. Ik hoorde mama toen mopperen dat ze niet eventjes weg kon. Omdat ik ziek was. Dat vond ik best wel zielig voor haar. Ik was toen in mijn pyjama uit bed gekomen. Om eventjes met mama te praten. Maar zij had haar jas aan. Klaar om weg te lopen. Ik schrok toen heel erg. Ik huilde en smeekte haar om niet weg te gaan. Gelukkig bleef ze toen. Wel snauwde ze de rest van de dag tegen mij.'

'Wat erg Sofia. Was je niet bang dat ze een andere keer wel zou weglopen?'

'Ja. Daarom heb ik toen iets heel belangrijks besloten. Ik zou mijn best doen om mama weer gelukkig te maken. Ik leerde stofzuigen. En afwassen en de bedden opmaken. Zodat mama niet alles alleen hoefde te doen. Ook na schooltijd deed ik klusjes. En in het weekend. Dan speelde ik liever niet meer met mijn vriendinnetjes buiten. Ik moest thuis blijven. Op mama passen. En het huis schoonmaken. Dan zou mama niet weglopen. Dat had ze mij toch beloofd.'

'Ja, dat had ze je beloofd, kindje. Je hebt het heel erg goed gedaan, hoor. Je mag nu weer langzaam terugkomen. Je voelt het licht nu uit je lijf gaan. Je kinderlichaam is nu volgroeid. Je bent bij mij, veilig, in het klooster. Open je ogen maar Sofia.'

'Laat me even oma ... Dit is even te veel ... Ik kan nu niet praten ...'

10. Leven zonder garanties

*Durf te helen,
je leed recht in de ogen te kijken.*

Na ruim een halfuur stilzwijgen knikt Sofia haar oma toe ten teken dat ze het gesprek wil vervolgen.

‘Hoe is het nu met je, Sofia?’

‘Het gaat alweer, oma. Ik moet zeggen dat deze ervaring onbewust een diepe snee in mijn ziel heeft gekerfd. Dit was de ultieme hel voor mij. Ik snap ook helemaal waarom ik dit heb weggedrukt.’

‘Welke gevoelens horen bij deze ervaring, mijn kind?’

‘Diepe angst. Angst dat mijn moeder zou weglopen, dat ze dood zou gaan van verdriet. Angst dat ik daar dan schuldig aan zou zijn ...’

‘En dus nam jij het besluit om haar taken over te nemen. Om haar te ontlasten zodat zij in jouw ogen minder verdrietig hoefde te zijn. Je nam het huishouden voor een deel over en je voelde je verantwoordelijk voor haar welzijn. Maar je werd ook een moederfiguur voor je broer, zodat zij dat niet hoefde te zijn. Jouw hele wereld draaide om het controleren van je moeder.’

‘Dat klopt ja, nu weet ik me ineens zoveel meer te herinneren. Na schooltijd rende ik meteen naar huis. Mijn bonzende hart kwam pas tot rust als ik haar zag. Nadat ik een kopje thee voor mijn moeder had gezet, ging ik meteen aan de slag in huis.’

'Maar dat waardeerde ze niet echt, nietwaar?'

'Dat heeft ze nooit laten merken, nee. Wel bleef ze regelmatig dreigen dat ze weg zou lopen. In zo'n periode werkte ik dan extra hard in het huishouden.'

'Sofia, je was een zesjarig kind dat ver boven de toppen van haar emotionele kunnen moest overleven. Jouw hele leventje werd geregeerd door de angst dat je moeder je zou verlaten. En toen ze kort daarna aan een beroerte overleed, werd jouw angst bewaarheid.

Begrijp je nu ook waarom je in al je relaties diezelfde energie hebt meegebracht? De band die je met je moeder hebt, is namelijk de blauwdruk voor al je overige relaties.'

'Ja, nu zie ik het. Maar toch snap ik nog steeds niet helemaal waarom dit zo'n vreselijke impact op me heeft gehad. Ik bedoel, waarom snijdt dit zoveel dieper dan ieder andere verwonding die ik in mijn leven heb opgelopen?'

'Jij had te maken met emotioneel geweld, Sofia. Dit soort verwondingen geneest soms een leven lang niet. Je ziel is aangevallen, de persoon die je in wezen bent is geweld aangedaan. Daardoor zijn de littekens zo diep.'

'Ik begrijp het. Maar wat moet ik nu doen om verder te helen, oma? Om ervoor te zorgen dat de pijn weggaat, om ervoor te zorgen dat ik in vrijheid kan leven?'

'Een aantal essentiële stappen heb je al gezet, mijn kind. Het is je intentie om in volle bewustzijn te leven, om je verleden achter je te laten en innerlijke vrede te ervaren. Je bent goed op weg. Maar je hebt de keus om nog een stap verder te gaan.'

'Maar hoe dan oma? Wat kan ik doen om het proces te versnellen?'

'Ik geef je in overweging om binnenkort het zesjarige kind Sofia samen met haar volwassen Zelf hun moeder ter verantwoording te roepen en de confrontatie aan te gaan.' Terwijl Sofia's ogen verschrikt opkijken maken haar handen een afwerend gebaar.

'Maar ik wens mijn moeder helemaal niet te zien, ik wil juist dat ze voorgoed verdwijnt uit mijn gedachten. Begrijp je dat dan niet, oma?'

'Helemaal Sofia, helemaal. En jij bepaalt zelf wat je wel en niet gaat doen.'

'O, gelukkig maar. Want dit zie ik helemaal niet zitten. Is dat goed wat jou betreft?'

'Natuurlijk mijn kind. Het is jouw eigen vrije keuze.'

'Maar uit nieuwsgierigheid ... hoe kom je erbij dat een ontmoeting met mijn moeder mij verder kan helpen?'

'Ik weet dat je al heel veel hebt doorstaan, mijn kind. En ik snap dat deze ontmoeting ook weer erg pijnlijk kan zijn. Maar je krijgt wel de kans om je stem te laten horen. Om je leed, dat nu een gezicht heeft gekregen, recht in de ogen te kijken om het daarna bewust te laten gaan.'

'Ik begrijp wat je zegt, oma. Maar wie garandeert mij dat mijn leven er na zo'n confrontatie beter op wordt?'

'Dat kan niemand je garanderen, mijn kind. Het is een grote uitdaging die jij alleen mag en kan invullen.'

'Maar hoe dan oma? Hoe kan ik nou in mijn eentje ervoor zorgen dat mijn leed verdwijnt?'

'Je mag op jezelf vertrouwen, Sofia. Je bent heel erg sterk. Je hebt alle wijsheid en kracht al in je. Hoewel je de keus helemaal alleen mag maken, krijg je altijd hulp in je proces. Je bent nooit alleen. Ik en anderen zijn altijd bij je.'

'Maar je kunt mij dus niets garanderen over de uitkomst ervan?'

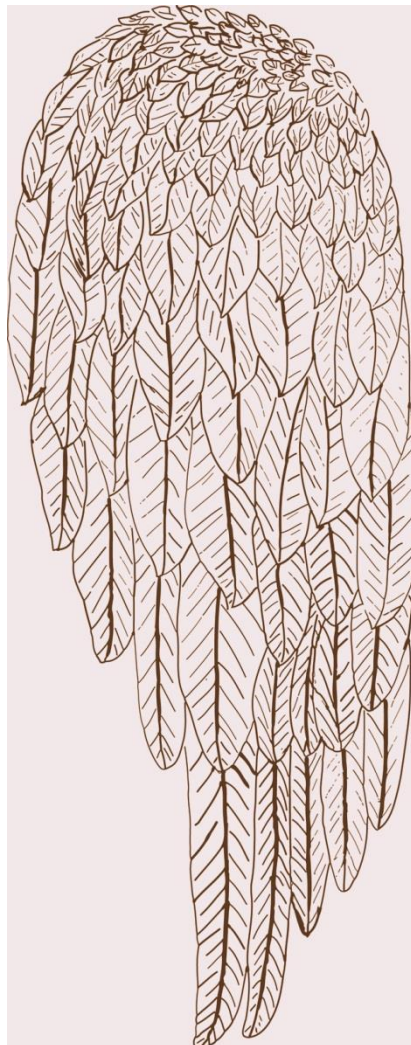
'Garanties bestaan niet in het leven, mijn kind. Wel liefde en vertrouwen.'

'Oké, dan zal ik hier de komende tijd goed over nadenken. Nu wil ik graag wat slapen. Mijn lichaam voelt erg vermoeid aan.'

'Natuurlijk Sofia, rust nu goed uit. Je geest en lichaam hebben veel doorstaan tijdens deze regressies. Gun ze de tijd om te herstellen. Ik houd zielsveel van je mijn lieve, lieve kind.'

'Zie ik je straks weer, oma?'

'Ik ben er altijd, vergeet dat niet ...'

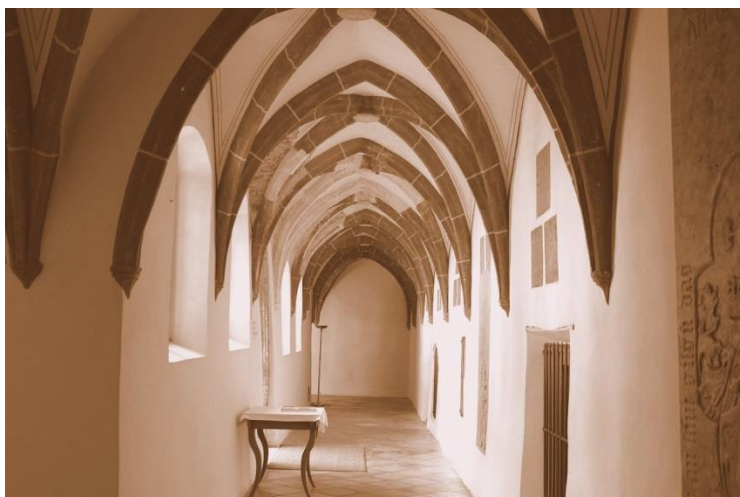
11. Verzwegen woorden van weleer

*Wie pure bewustzijn bereikt,
mag anderen bijstaan
bij hun wonderlijke tocht
naar huis.*

Vier dagen verstrijken nadat Sofia haar oma voor 't laatst heeft gezien. Enerzijds voelt ze de behoefte aan wijs advies, maar anderzijds weet ze dat ze zelf een belangrijke keuze mag maken. In de mystieke rust van het klooster blikt ze terug op haar recente reizen naar het verleden.

Tijdens haar wandelingen in de kloostertuin, haar gebeden om goddelijke hulp in de kapel en het nachtelijke verdriet in haar cel, echoën de laatste woorden van haar oma steeds opnieuw in haar bewustzijn.

Wil ze de vrouw nog eenmaal ontmoeten, de vrouw voor wie ze zoveel haat voelt maar tegelijkertijd ook een soort mededogen? Haar hart en hoofd leveren hevige strijd en slingeren haar heen en weer tussen liefde en angst.

Dan, tijdens een loopmeditatie in de kloostergangen, weet Sofia in al haar wijsheid dat haar hart de waarheid spreekt. Dat ze de grootste uitdaging van haar leven mag verwelkomen.

Weldra zal ze oog in oog staan met de vrouw die ze decennia geleden voor het laatst heeft gezien. Om de verzwegen woorden van weleer uit te spreken. Om al het ongrijpbare leed tastbaar te maken.

Een nachtelijke stem doet Sofia rustig ontwaken. Ze voelt een nieuwe, maar ook vertrouwde energie in haar nabijheid. De volle maan werpt een zacht, helder licht door het venster. Intuïtief volgen Sofia's ogen deze lichtbundel. Dan ontwaart ze in het warme maanlicht een gestalte naast haar bed. In een flits zit Sofia rechtop.

'Moeder ... ben jij dat?'

'Ja, ik ben het Sofia. Ik ben hier gekomen voor jou. Je mag me alles zeggen en vragen wat je wilt.'

'Maar ... maar ... ik weet het niet meer ... er zijn zo veel vragen ... zo ontzettend veel dingen die ik niet snap.'

'Rustig maar Sofia, ik begrijp het. Begin maar met je allerbelangrijkste vraag.' Het blijft een ogenblik stil terwijl Sofia haar moeder blijft aanstaren. Dan spant ze haar spieren en schraapt ze haar keel.

'Je hebt me enorm veel pijn en verdriet gedaan, ... waarom?? Haatte je me zo erg?'

'Mijn God, nee Sofia. Ik haatte mezelf en in mijn eigen angsten zag ik geen mogelijkheid jou de liefde te schenken waar jij recht op had.'

'Dat kan wel zijn, maar dat rechtvaardigt jouw gedrag niet. Je hebt mij al die jaren de liefde en geborgenheid ontzegd die een kind nodig heeft om op te groeien. Hierdoor werd het heel erg moeilijk voor mij om te overleven. Realiseer jij je wel wat dat met mij heeft gedaan?'

'Vertel het me maar Sofia, wat heb ik aangericht?'

'Ik was een bang en verdrietig kind dat nooit onbezorgd met haar vriendinnetjes buiten speelde. Omdat ik jou in de gaten moest houden. Omdat ik jou moest tegenhouden als je weer met je koffer klaarstond om weg te lopen. Die emotionele last was loodzwaar.' Sofia barst in snikken uit terwijl haar moeders liefdevolle ogen haar blijven aankijken.

Sofia vervolgt: 'Waarom legde jij mij die op? Ik was zes jaar; een kwetsbaar kind gedwongen in de rol van poortwachter. Ik speelde verdomme toch niet de hoofdrol in een sprookje van Andersen, of wél moeder?'

'Dat was helemaal verkeerd van mij, Sofia. Er is niets wat ik hier tegenin kan brengen. Ik erken mijn fout en ik erken jouw pijn. Het spijt me zo. Maar vertel verder over de consequenties die het voor jou heeft gehad.'

'Je hebt me mijn jeugd afgepakt. Je dwong me in plaats van kind, een ouder te zijn. Je maakte mij verantwoordelijk voor jouw welzijn en dat van ons gezin. Dat heeft in mijn verdere leven een belangrijke rol gespeeld. Ik voelde me verantwoordelijk voor het leed van haast iedereen die ik in mijn verdere leven tegenkwam. Ik geloofde heilig dat het mijn taak was hun last op mijn schouders te dragen omdat zij mij anders zouden verlaten. Wil je nog meer horen moeder?'

'Ja Sofia. Vertel me alles maar wat je al die jaren hebt weggestopt. Je mag je nu uiten. Ik ben nu hier voor jou.'

'Ik voelde me zo schuldig om alles wat er om me heen gebeurde, dat ik geloofde dat ik straf verdiende. Die heb ik dan ook volop in mijn leven gekregen. Het was ook, geloofde ik echt, mijn taak om jou kleinkinderen te schenken.' Sofia's stem slaat over.

Dan vervolgt ze: 'In ieder geval een kleindochter waar je wél trots op kon zijn. Maar omdat ik dat geluk niet verdiende, dacht ik dat God mij strafte door ze weer af te nemen nog voordat ze geboren mochten worden. Mijn lieve hemel, en dat allemaal om jou te plezieren!'

'Ik begrijp het. Je moet door mijn toedoen erg eenzaam zijn, Sofia'.

'Ik heb nooit een moeder gekend, zoals vriendinnen die wel hadden. Geen moeder die samen met mij mijn vroegste vroeger deelde, die samen met mij het familiealbum doorbladerde. Niemand die mij kon uitleggen waarom ik op die foto's nooit vlechtjes in mijn haar droeg, waar die grote pleister op mijn knie voor nodig was en van wie ik die grote pop had gekregen.' Sofia hapt naar adem.

'Heb ik er veel mee gespeeld? Konden de kleertjes verwisseld worden? En die ene foto dan waarop ik onhandig op rolschaatsen sta. Was ik net jarig geweest of waren ze uit de afdankertjeszak van een of andere tante gevist? Ik heb geen verhalen bij mijn kinderfoto's moeder, hoe geloofwaardig is mijn jeugd dan?'

Met een ruk veegt Sofia haar ogen droog. De vrouw naast haar bed kijkt haar vol mededogen aan. 'Het klopt. Ik ben er niet voor jou geweest. En dat spijt me zo erg. Vertel me welke lessen ik jou door mijn gedrag heb geleerd, mijn kind.'

Sofia's ogen spuwen vuur. 'Wil je dat echt weten!?' Haar moeder knikt zachtjes.

'Zet je schrap. Jij leerde mij dat intimiteit pijn veroorzaakt. Daarom hield ik een ander op afstand om er maar voor te zorgen dat ik niet gekwetst zou worden. Ik dacht dat ik een ander maar beter kon verlaten voordat die mij dat zou aandoen.

Jij leerde mij de verantwoordelijkheid van een ander op me te nemen. Daardoor liep ik altijd op mijn tenen en kon ik nooit mezelf zijn. Jij leerde mij mezelf als lelijk en onwaardig te zien, om geen liefde voor mezelf te voelen.'

'Wat heeft dat voor gevolgen gehad? Vertel het me maar', knikt Sofia's moeder haar dochter toe.

'Door die zelfhaat heb ik mezelf en anderen enorm gestraft. Ik heb zelfdestructief gedrag ontwikkeld en mijn geliefden liefdeloos behandeld. Kortom: jij hebt mij geleerd dat ik er helemaal niet mocht zijn, dat ik geen bestaansrecht had. En ik ... ik geloofde jou ...'

'Ik kan je niet vaak genoeg zeggen hoezeer het me spijt, Sofia. Is er ook maar iets waarmee ik je nu kan helpen, wat je leed enigszins zal verlichten?'

'Vertel me waaróm, waaróm heb je dat allemaal gedaan, moeder?'

'Er is helemaal niets wat als excuus kan dienen, Sofia, want ik ben zelf verantwoordelijk. Mijn eigen moeder overleed toen ze van mij aan het bevallen was. Omdat mijn vader mij niet wilde zien, heb ik in mijn jeugd bij veel pleeggezinnen gewoond waar ik steeds in het huishouden aan de slag moest.' Sofia kijkt verbaasd haar moeder aan.

Ze hoort haar met rustige stem vervolgen: 'Voordat ik me aan hen kon hechten, werd ik telkens weer overgeplaatst. Hierdoor heb ik in geen enkel gezin echt liefde mogen ervaren waardoor ik me steeds eenzamer voelde. Eigenlijk heb ik dus mijn eigen pijn en verdriet op jou geprojecteerd, Sofia. Ik heb niet de verantwoordelijkheid genomen eerst

mijn eigen wonden te verzorgen voordat ik zelf aan een gezin begon. Jij en je broer zijn hier het slachtoffer van. En dat betreur ik zeer.’ Sofia voelt hoe haar ergste kwaadheid langzaam wegebt. Ze richt haar gepijnigde blik door het venster en ziet dat het duister geleidelijk begint op te lossen. Ook de haan kondigt de nieuwe ochtend aan. Dan voelt ze zich overmand door vermoeidheid. Geeuwend draait ze haar hoofd weer naar haar moeder toe.

‘Bedankt voor je uitleg, maar eigenlijk raak ik hiervan nog meer in de war. Ik moet het laten bezinken ... maar nu wil ik eerst uitrusten ...’ Sofia gaat liggen en geeft toe aan haar zware oogleden.

‘Je bent volkomen veilig met je oma en alle engelen om je heen. Vraag hen gerust om je bij te staan, ze helpen je graag in je helingsproces. Laat je slaap je nu vrede brengen. Dag lieveling.’

Langzaam glijdt Sofia weg in haar onderbewustzijn om na een tijdje te belanden op een schilderachtig eiland. Samen met een vrouw loopt ze naar een houten huisje. Sofia kijkt opzij. De vrouw heeft een betoverende glimlach.

De zilveren knopen van haar blauwpaarse, satijnen gewaad weerkaatsen de warme zonnestralen. Haar goudblonde haren deinen zachtjes mee met haar zachte voetstappen terwijl zuchtjes wind de zoete geur van haar fleurige bloemenkroontje verspreiden.

Ook binnen voelt Sofia zich omringd door een vredige sfeer. Op tafel staan gevlochten mandjes met verse broodjes. Sofia geniet samen met de vrouw van de wonderschone eenvoud van de maaltijd. Dan neemt de vrouw het woord.

'Sofia, het is bijna tijd voor je vertrek. Alles is geregeld. Ben je er klaar voor?'

'Ja, alhoewel het afscheid me moeilijk zal vallen. Kan ik me straks helemaal niets meer herinneren van mijn thuis?'

'Aankankelijk niet nee, dat is beter zo. Anders word je meteen door heimwee overmand. Het is juist de bedoeling dat je weer leert aarden.'

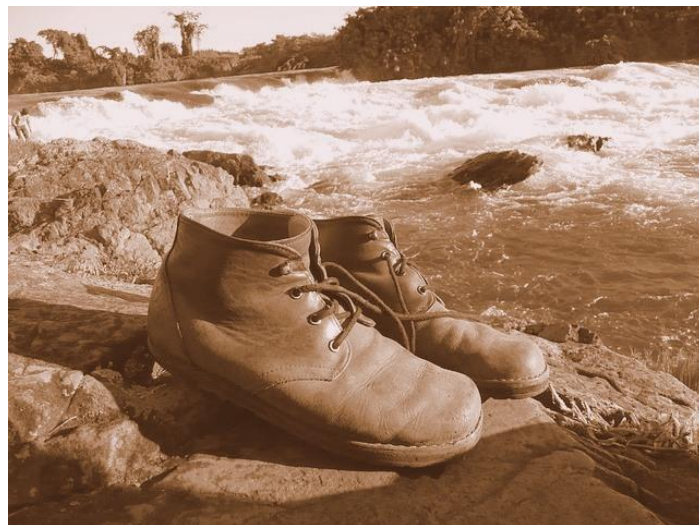
'Ik weet 't, we hebben dit alles al goed doorgenomen. Omdat ik ditmaal heb gekozen voor een aards leven vol ontberingen, zal ik incarneren bij een ongelukkig gezin.'

'Dat klopt. Hier mag je opnieuw waardevolle lessen leren. Versneld ditmaal. Ook zul je geboren worden onder het sterrenbeeld plus de ascendant kreeft wat bijdraagt aan je hooggevoeligheid.'

'En waardoor ik me weinig begrepen voel straks door de mensen om mij heen. Maar ik snap 't, het is onderdeel van het grote geheel.'

'Inderdaad. Jij mag je aardse ervaringen doorleven en je door jouw keuzes steeds meer bewust worden van wie je werkelijk bent.'

'Zodat ik weer pure bewustzijn bereik en deze wijsheid kan doorgeven aan anderen.'

'Je mag andere mensen bijstaan bij hun wonderlijke tocht naar huis. Daarom krijg je bij je geboorte ook bepaalde talenten mee. Maak hier goed gebruik van.'

'Ik begrijp 't helemaal. Vertrek ik al spoedig?'

De vrouw glimlacht zachtjes . 'Ja Sofia, heel spoedig. Rust nu eerst goed uit voordat je vertrekt.'

In de slaapkamer klimt Sofia in een bedstee waar ze zich overgeeft aan een vredige slaap. Als ze ontwaakt, voelt ze zich volkomen rustig en gereed voor haar lange reis.

Zwijgend loopt het tweetal het huis uit op weg naar de oever. Daar aangekomen kijkt Sofia met vochtige ogen nog eenmaal naar de liefdevolle blik van de vrouw. Na een warme omhelzing spreekt zij zachte woorden.

‘Goede vaart Sofia, onthoud dat jouw ziel altijd weet wie je werkelijk bent.’

Sofia knikt en stapt in een bootje waarmee ze vervolgens weg dobbert. Terwijl de wind het vaartuig steeds verder de rivier opdrijft, zwaait Sofia zachtjes wenend naar de vrouw totdat ze niet meer is dan een indigokleurig stipje aan de horizon.

12. De grootse waarheid

*Wanneer illusies zijn opgelost,
weet je dat het goddelijke licht in jou
nooit zal doven.*

Lieve moeder,

Vorige week heb ik hier in het klooster de meest wonderlijke droom van mijn leven gehad. Ik weet nu weer wie ik ben en wat ik hier op aarde kom doen. Eindelijk heb ik de innerlijke kluis met al mijn antwoorden geopend.

Toen ik uit mijn droom ontwaakte, wilde ik mijn ervaringen met oma delen, maar ze bleef voor mij onzichtbaar. Ik weet dat dit ook zo de bedoeling is. Voor het eerst van mijn leven sta ik toe helemaal op mezelf te vertrouwen. Voor 't eerst hoef ik me ook niet meer verlaten te voelen. Oma is namelijk bij me, ik voel haar energie.

Het heeft me met grote vreugde vervuld moeder, om mijn eigen ik te ervaren. Er zijn nu zo veel vragen beantwoord, zo veel illusies in de mist opgelost. De waarheid is zo groots, zo allesomvattend ...

Aan de andere kant vroeg ik me ook steeds af waaróm ik gekozen heb voor al dat leed. Ik wist immers alles al moeder, ik leefde in een vredige eeuwigheid omringd door hemelse liefde.

Maar ook dat begrijp ik nu. Ik mag hier op aarde een lichtpuntje zijn voor andere mensen. Door eerst zelf door bepaalde ervaringen heen te gaan, kan ik ze daarna delen met hen die op mijn pad komen.

En daarom ben ik als jouw dochter geïncarneerd, moeder. Dit is op zielsniveau zo afgesproken. Jij hebt mij de perfecte lessen geleerd die ik nodig had op mijn tocht naar bewustzijn. In die zin had ik me dus geen betere moeder kunnen wensen ...

Omdat mijn verblijf hier op aarde nog even voortduurt, neem ik de volgende besluiten. Mijn brieven aan jou zal ik staken omdat ik nu weet dat je in mijn hart leeft. Ik neem mijn eigen kracht terug. Ik maak nu de keus naar mijn eigen waarheid te leven.

Ik mag er zijn, ik heb wel degelijk bestaansrecht. Mijn pijnlijke herinneringen aan jou laat ik nu los, in vrede, ik breng ze naar het licht. De tijd is gekomen dat ik bewust mag leven, hier op aarde. In volle vreugde en in het besef dat het goddelijke licht in mij nooit zal doven.

Ik schrijf nu een allerlaatste brief voordat ik weer huiswaarts keer. Een brief aan mijn innerlijke kind waarin ik haar laat weten dat ze mag leven in vrijheid.

Dat ze de zware last, die al zo lang op haar kleine schouders rust, mag laten gaan. Het is nu tijd moeder. Ik mag die kleine meid na al die jaren bevrijden.

Dag lieve moeder. Leef in vrede.

Sofia

Lieve kleine Sofietje,

Eindelijk heb ik je gevonden. Eindelijk, na heel erg lang zoeken. Wat was je goed verstopt. Precies zoals ik zei dat je moest doen. Dat heb je prima gedaan, hoor.

Maar nu kom ik je halen. Je mag met me mee. Mee naar vandaag. En weg van hier, weg van gisteren. Ik weet dat je het misschien niet zo snapt. Ik heb je altijd gezegd om in het gisteren te blijven. Omdat het hier veilig is. En in vandaag niet.

Mijn lieve schat, ik had het mis. Maar dat snap ik nu pas. Het is juist goed om in het vandaag te zijn. Gisteren houdt je gevangen. Het is hier zo kil en donker. En je kunt je hier bijna niet bewegen. Niet met die zware tas die je meesjouwt. Die haal ik nu bij je weg. Die hebben we niet meer nodig. Nooit meer.

Wil je me vergeven? Door mijn vergissing ben je hier veel te lang gebleven. In je eentje, met jouw verdriet en pijn. Ik was er niet voor je. Je moest het helemaal alleen doen. Precies zoals je altijd al gewend was. Dat spijt me zo, Sofietje.

Pak nu mijn hand. Laten we samen naar vandaag reizen. Ik weet dat je het eng vindt. Maar ik zal je beschermen. Vandaag is leuk. Je mag er buiten spelen en kleuren. Nieuwe kleertjes uitzoeken en een kettinkje dragen. Je mag Assepoester spelen. Je mag jezelf zijn.

Ik beloof je dat ik je nooit meer in de steek laat. We blijven vanaf nu voor altijd samen. Voor altijd ...

Je grote ik

Inspiratiebronnen

Bij het schrijven van dit boek heb ik mogen putten uit eigen ervaringen (en die van mijn naaste omgeving), universele wijsheid, gedocumenteerde kennis en dagelijkse inspiratiebronnen.

Zo vinden een aantal passages hun oorsprong in de door mij bijgewoonde stilteweekenden in het voormalige fraaie klooster van de Minderbroeders Kapucijnen in Breda.

Tevens heb ik veel inspiratie mogen opdoen bij diverse spirituele cursussen en bijeenkomsten die ik in de loop der jaren heb bijgewoond.

De horoscoopduiding in dit boek is gedaan door astro-econoom Han van Straaten.

Het gedicht 'Eenvoudig voortgaan' is van de hand van Herman Andriessen.

Ben je geïnteresseerd in bewustzijnstrainingen en/of -coaching, kijk dan op mijn site www.joycebeckker.nl. Hier vind je een aanbod dat jou verder helpt in jouw eigen wonderlijke tocht.

Het gaat je goed!

Hartegroet,

Joyce Beckker

4 mei 2020

<mailto:joyce@joycebeckker.nl>

www.joycebeckker.nl